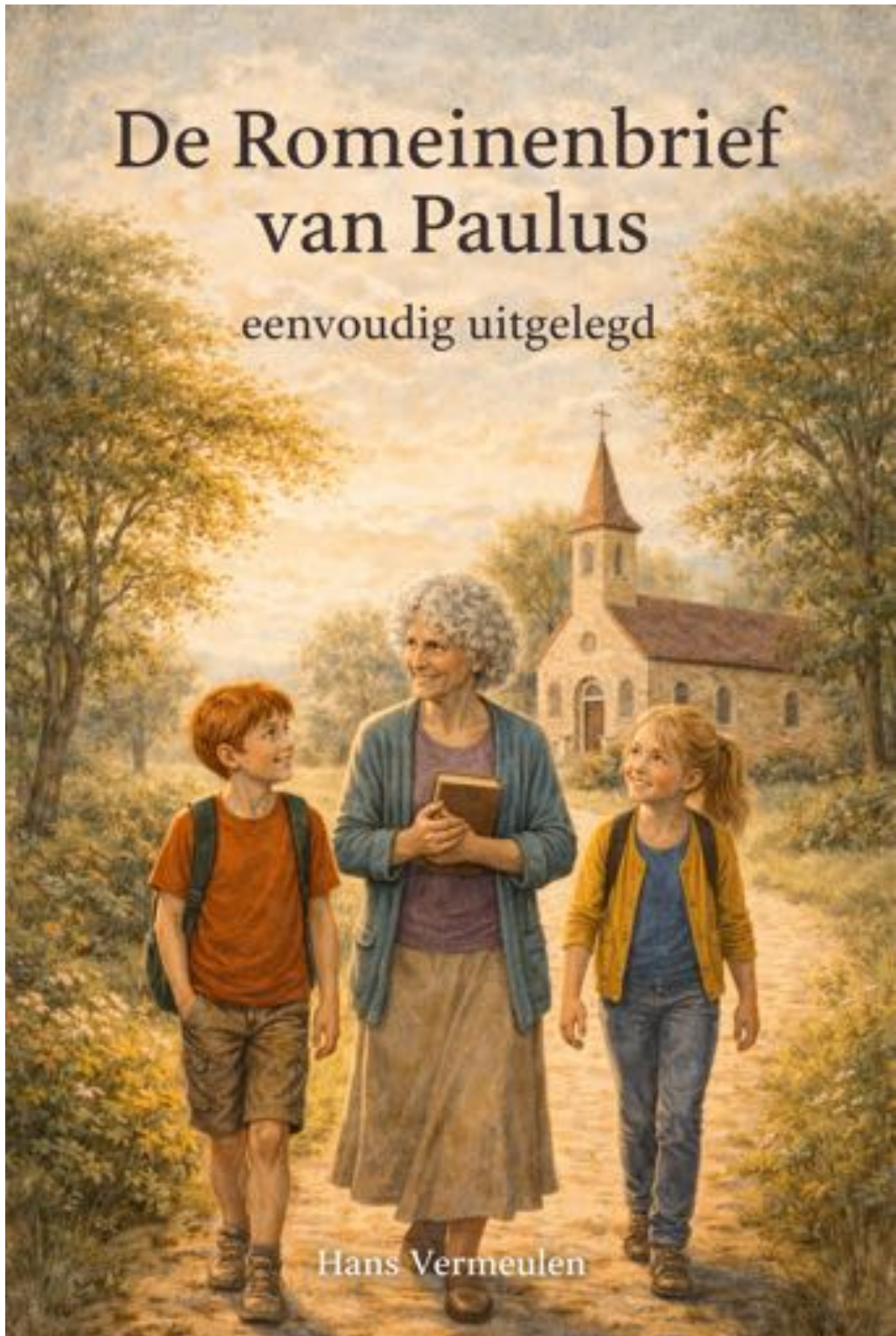

De Romeinenbrief van Paulus

eenvoudig uitgelegd

Hans Vermeulen

Inhoudsopgave

Voorwoord	03
Deel 1 - Goed nieuws voor mensen die het zelf niet redden (Romeinen 1–4)	05
Inleiding bij deel 1	05
1. Romeinen 1 — Paulus heeft goed nieuws	05
2. Romeinen 2 — God kijkt dieper	09
3. Romeinen 3 — Niemand kan zichzelf redden	13
4. Romeinen 4 — Abraham vertrouwde God	17
Deel 2 - Jezus geeft nieuw leven (Romeinen 5–8)	21
Inleiding bij deel 2	21
5. Romeinen 5 — Vrede met God	22
6. Romeinen 6 — Een nieuw leven leren	26
7. Romeinen 7 — Als goed doen moeilijk is	30
8. Romeinen 8 — Niets kan ons scheiden van Christus	33
Deel 3 - God blijft trouw (Romeinen 9–11)	36
Inleiding bij deel 3	36
9. Romeinen 9 — God vergeet zijn volk niet	37
10. Romeinen 10 — Het goede nieuws is dichtbij	40
11. Romeinen 11 — God laat niet los wat Hij begon	43
Deel 4 - Leven met elkaar – (Romeinen 12–16)	46
Inleiding bij deel 4	46
12. Romeinen 12 — Leven als een dankjewel	47
13. Romeinen 13 — Liefde is het belangrijkste	50
14. Romeinen 14 — Wees geduldig met elkaar	53
15. Romeinen 15 — Elkaar helpen en bemoedigen	56
16. Romeinen 16 — Groeten en samen verder	59
Spiegel jezelf in de Romeinenbrief van Paulus	62
Samenvatting - Het goede nieuws van Jezus Christus	79

Voorwoord

Dit boek gaat over een brief uit de Bijbel. Die brief is geschreven door Paulus. Hij schreef aan mensen in de stad Rome. Daarom noemen we het: de Romeinenbrief. Sommige mensen vinden deze brief moeilijk. Er staan woorden in die niet meteen duidelijk zijn. En Paulus denkt soms in lange zinnen.

Daarom is dit boek geschreven. In dit boek wordt de brief van Paulus verteld in gewone woorden. Niet om de Bijbel te vervangen, maar om te helpen om beter te begrijpen wat Paulus bedoelt. Je leest in dit boek verhalen over Bram, Lies en oma. Zij zitten vaak samen aan tafel. Ze lezen uit de Bijbel. Ze stellen vragen. Ze denken na. En soms begrijpen ze iets een beetje beter. Misschien herken je jezelf in hen.

Hoe dit boek is opgebouwd

De brief van Paulus is verdeeld in 16 hoofdstukken. In dit boek is elk hoofdstuk een eigen verhaal geworden. Daarnaast is het boek verdeeld in vier delen. Waarom? Omdat Paulus niet zomaar losse dingen schrijft. Zijn brief heeft een lijn. Hij bouwt stap voor stap op. Daarom helpen die vier delen om het overzicht te houden.

Deel 1 - Hier begint Paulus met het goede nieuws. Hij laat zien dat mensen zichzelf niet kunnen redden. En dat God redt door Jezus Christus.

Deel 2 - Hier laat Paulus zien wat Jezus doet in het leven van mensen. Hij geeft nieuw leven, hoop en zekerheid.

Deel 3 - Hier gaat het over Gods trouw. God laat niet los wat Hij begonnen is.

Deel 4 - Hier gaat het over het leven met elkaar. Hoe leef je als mensen die bij Jezus horen?

Belangrijk om te onthouden

Dit boek wil je helpen om de Bijbel te begrijpen. Maar nog belangrijker is dit: Dit boek wil je helpen om Jezus te leren kennen. Want de brief van Paulus gaat niet eerst over regels. En ook niet eerst over hoe goed mensen zijn. De brief gaat over Jezus Christus. Hij is het goede nieuws. Hij is de Redder. En daarom hoef jij niet eerst alles goed te doen. Je mag luisteren. Je mag leren. En je mag op Hem vertrouwen.

Tenslotte zie je in de tekst regelmatig de letters BGT staan. Deze letters staan voor "Bijbel in Gewone Taal". Dat is de hier gebruikte bijbeltekst.

Inleiding bij deel 1 - Goed nieuws voor mensen die het zelf niet redden (Romeinen 1-4)

In dit eerste deel begint Paulus zijn brief. Hij begint niet met regels. Hij begint niet met: doe beter je best. Hij begint met goed nieuws. Dat goede nieuws is Jezus Christus.

Maar Paulus zegt ook iets anders. Hij zegt dat mensen zichzelf niet kunnen redden. Dat is geen makkelijke boodschap. Want mensen willen vaak denken dat ze het wel kunnen. Of dat ze met genoeg goede dingen te doen een heel eind komen. Maar Paulus zegt: Niemand redt het zelf. Niemand is goed genoeg uit zichzelf.

Dat klinkt misschien moeilijk. Of een beetje zwaar. Maar Paulus zegt dit niet om mensen moedeloos te maken. Hij zegt dit om ruimte te maken voor iets veel mooiers: Jezus redt.

In deze eerste hoofdstukken leer je: dat het goede nieuws van Jezus echt goed nieuws is. dat je jezelf niet hoeft te bewijzen, dat God het goede nieuws ons geeft als cadeau, dat je mag vertrouwen, zoals Abraham dat deed

Misschien herken je dit: Dat je denkt: Ben ik wel goed genoeg? Doe ik het wel goed genoeg? Is mijn geloof wel sterk genoeg? Dan is dit deel speciaal voor jou. Want hier leer je: Niet jouw kracht is het belangrijkste. Niet jouw geloof hoeft groot te zijn. Jezus is groot. En Hij is een Redder voor mensen die het zelf niet redden.

Lees rustig. Denk na. En luister goed naar wat Paulus zegt. Want in deze eerste hoofdstukken begint iets heel belangrijks: het goede nieuws van Jezus Christus.

Romeinen 1 – Paulus heeft goed nieuws (Romeinen 1:1-17)

Bram zat aan tafel met een gezicht alsof de dag al verkeerd begonnen was. Er lag maar weinig beleg op zijn boterham. De thee was slap. En zijn sok zat gedraaid in zijn schoen. “Dit,” zei Bram ernstig, “is geen topbegin van de dag.” Lies keek hem aan. “Je leeft toch nog.”

“Ja,” zei Bram, “maar niet echt vrolijk.”

Oma kwam binnen met een Bijbel in haar hand.

“Vandaag beginnen we aan de brief van Paulus aan de christenen in Rome.”

Bram keek op. “Is dat een moeilijke brief?”

Oma glimlachte. “Soms wel. Maar Paulus begint met goed nieuws. En dat goede nieuws gaat over Jezus. (Rom. 1:1-4)”

Lies knikte. “Dus Paulus begint meteen met Jezus.”

“Ja,” zei oma. “Dat is belangrijk. De brief begint niet met: mensen, doe beter je best. De brief begint met Gods Zoon, Jezus. (Rom. 1:3-4)”

Bram zei: “Dat vind ik mooier dan een brief over sokken.”

“Bijna alles is mooier dan een brief over sokken,” zei Lies.

Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus schrijft dat hij door God geroepen is om het goede nieuws bekend te maken. (Rom. 1:1) En dat goede nieuws gaat over Gods Zoon. (Rom. 1:3)” Toen las ze langzaam voor: ‘Ik schaam mij niet voor het goede nieuws. Want het goede nieuws redt iedereen die gelooft.’ (Rom. 1:16, BGT). Het werd even stil.

Bram fronste. “Waarom zegt Paulus: ik schaam mij niet?”

Oma dacht even na. “Omdat sommige mensen het geloof in Jezus misschien vreemd vonden. Maar Paulus verstoep het niet. Hij zegt het hardop. Het goede nieuws van Jezus redt mensen. (Rom. 1:16)”

“Dus het is niet zomaar een aardig verhaal?” vroeg Lies.

“Nee,” zei oma. “Niet zomaar een fijn verhaal voor als je je somber voelt. Het is reddend nieuws. Paulus zegt dat het goede nieuws redt. (Rom. 1:16)”

Bram ging rechter zitten. “Voor wie dan?”

Oma keek weer in de Bijbel en las opnieuw: ‘Het goede nieuws redt iedereen die gelooft.’ (Rom. 1:16, BGT)

“Dus,” zei oma, “niet alleen voor mensen die alles goed doen. Niet alleen voor slimme mensen. Niet alleen voor rustige mensen. Maar voor mensen die bij Jezus schuilen. (Rom. 1:16)”

“Ook voor mensen die mopperen?” vroeg Bram.

“Ja,” zei oma.

“Ook voor mensen met een slappe thee?”

“Ja.”

“Ook voor mensen die bang zijn?”

“Ja.”

Bram keek even naar tafel. “Ook voor mensen die denken: mijn geloof is vast te klein?”

Oma keek hem vriendelijk aan. “Ja. Ook voor hen.”

“Echt?”

“Echt,” zei oma. “Want Paulus wil niet dat mensen eerst naar zichzelf kijken om te meten hoe groot hun geloof is. Paulus wijst naar Jezus. Jezus is de Redder. (Rom. 1:16)”

Lies luisterde stil.

Oma ging verder: “Niet jouw geloof is de held. Jezus is de Held. Niet jouw geloof hoeft groot te zijn. Jezus is groot. Daarom mag je op Hem vertrouwen, ook als je hart bibbert. (Rom. 1:16-17)”

Bram ademde langzaam uit. “Dat is wel fijn.”

“Ja,” zei oma. “Heel fijn.”

Toen zei Lies: “En wat bedoelt Paulus dan met dat God mensen redt?”
Oma keek weer in de Bijbel. “Paulus zegt: ‘In het goede nieuws laat God zien hoe hij mensen redt.’ (Rom. 1:17, BGT) Dat betekent: God zegt niet door Jezus: blijf maar weg. God zegt door Jezus: kom maar. Ik stuur je niet weg. Vertrouw op mijn Zoon. (Rom. 1:17)”
Lies knikte langzaam. “Dus Jezus brengt mensen bij God.”
“Ja,” zei oma. “Dat is precies het goede nieuws.”

Bram keek peinzend naar zijn boterham. “Dus Paulus schrijft eigenlijk niet: doe eerst alles goed.”
“Nee,” zei oma.
“En ook niet: zorg eerst dat je geloof heel sterk is.”
“Nee,” zei oma weer. “Maar wel: kijk naar Jezus.” Oma glimlachte.
“Ja. Kijk naar Jezus.” Bram nam een slok van zijn thee, trok een moeilijk gezicht en zei: “Deze thee redt de ochtend nog steeds niet.”
Lies schoot in de lach.
“Maar Jezus wel,” zei oma. Toen moesten ze alle drie lachen. En toch was het niet alleen grappig. Het is ook waar. Oma legde haar hand op de open Bijbel.
“Onthoud dit goed,” zei ze. “Paulus begint met Jezus. (Rom. 1:1-4) Paulus schaamt zich niet voor het goede nieuws. (Rom. 1:16)
En Paulus zegt dat het goede nieuws mensen redt. (Rom. 1:16-17)”

Bram zei de zin langzaam mee: ‘Ik schaam mij niet voor het goede nieuws. Want het goede nieuws redt iedereen die gelooft.’ (Rom. 1:16, BGT) Toen zei hij: “Dus niet: mijn geloof moet groot zijn. Maar: Jezus is groot.”
Oma knikte. “Ja Bram. Dat heb je heel goed gezegd.”
De sok zat nog steeds gedraaid. De boterham was nog steeds karig belegd. De thee was nog steeds slap. Maar op tafel lag iets dat sterker was dan dat allemaal: het goede nieuws van Jezus Christus. (Rom. 1:1-4,16-17)

Kernzin

'Ik schaam mij niet voor het goede nieuws. Want het goede nieuws redt iedereen die gelooft.' (Rom. 1:16, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus verstoopt het nieuws over Jezus niet. Hij zegt open dat Jezus mensen redt. Paulus wijst niet eerst naar de sterkte van ons geloof, maar naar Jezus Christus. (Rom. 1:16-17)

Herhaalzin

Niet mijn geloof is groot, maar Jezus is groot. Jezus redt. Daarom mag ik op Hem vertrouwen. (Rom. 1:16-17)

Vraagje

Wat vind jij mooi aan het goede nieuws van Jezus?

Kort gebed

Heer Jezus, dank U dat U de Redder bent. Dank U dat ik niet eerst groot en sterk hoef te zijn. Help mij om op U te vertrouwen. Amen.

Romeinen 2 – God kijkt dieper (Romeinen 2)

Het regende die middag zacht tegen het raam. Bram zat aan tafel en keek heel tevreden naar een stapel kopjes. “Ik heb geholpen,” zei hij. Dat was waar. De kopjes stonden netjes op een dienblad. De lepeltjes lagen erbij. En de koekjes lagen op een bord alsof ze zich voorbeeldig gedroegen.

Lies kwam binnen, keek naar de tafel en knikte. “Dat ziet er goed uit.”

Bram ging iets rechter zitten. “Ja. Ik ben vandaag heel behulpzaam.”

Oma keek op van haar stoel. “Dat is fijn.”

Bram knikte nog eens. “Ik denk dat ik vandaag wel een beetje een voorbeeld ben.”

Lies trok haar wenkbrauwen op. “Een voorbeeld?”

“Ja,” zei Bram. “Van netheid. Van behulpzaamheid. Van goede inzet.”

Lies keek naar zijn sok. Die zat alweer half onder zijn voet gedraaid. “Je sok is geen voorbeeld,” zei ze.

Bram keek omlaag. “O nee.”

Oma moest glimlachen. “Kom maar zitten. Vandaag lezen we verder in de brief van Paulus.” Bram ging zitten en schoof zijn voet een beetje onder de stoel.

“Waar gaat het nu over?” vroeg Lies.

Oma sloeg de Bijbel open. “Vandaag gaat het erover dat God dieper kijkt dan mensen doen. (Rom. 2)”

Bram keek nieuwsgierig. “Dieper dan mensen doen?”

“Ja,” zei oma. “Mensen kijken vaak naar de buitenkant. Of iemand netjes praat. Of iemand goed overkomt. Of iemand zich flink en vroom gedraagt. Maar God kijkt verder. God kijkt naar het hart. (Rom. 2: 16, 29 BGT)”

Lies knikte langzaam. “Dus God ziet meer dan wat mensen aan de buitenkant zien.”

“Precies,” zei oma. Toen las ze voor: ‘Het zijn niet de mensen die luisteren naar de wet die door God als goede mensen gezien worden. God zal juist de mensen als goede mensen zien, die doen wat de wet zegt.’ (Rom. 2:13, BGT)

Bram dacht na. “Dus God zegt niet alleen: luister maar mooi?”

“Nee,” zei oma. “Paulus zegt: alleen horen is niet genoeg. God wil waarheid. Niet alleen woorden. (Rom. 2:13)”

Lies vroeg: “Betekent dat, dat mensen soms vroom kunnen lijken, maar het niet echt zijn?”

Oma knikte. “Ja. Dat is precies wat Paulus duidelijk maakt. Iemand kan van alles weten, van alles zeggen, en toch diep vanbinnen niet leven met God. (Rom. 2:17-24 BGT)”

Bram keek een beetje ongemakkelijk naar de kopjes. “Dus je kunt er netjes uitzien,” zei hij, “maar vanbinnen toch rommelig zijn?”

“Ja,” zei oma vriendelijk. “Dat kan.”

Lies zei zacht: “Dat is eigenlijk best ernstig.”

“Ja,” zei oma. “En ook eerlijk. Paulus wil niet dat mensen op de buitenkant blijven hangen. Hij wil dat mensen echt bij God komen.”

Bram keek naar zijn handen. “Maar wat nou als iemand probeert netjes te zijn?”

Oma keek hem warm aan. “Netjes zijn is niet verkeerd. Helpen is goed. Mooie woorden zijn ook niet verkeerd. Maar het wordt gevaarlijk als iemand denkt: nu ben ik vast goed genoeg voor God. (Rom. 2:1-5)”

Bram zweeg even. Toen zei hij: “Dus als ik de kopjes goed neerzet, ben ik nog geen heilige?”

Lies schoot in de lach. “Nee Bram. Dan ben je gewoon iemand met een dienblad.”

Zelfs Bram moest lachen.

Oma las nog een vers voor: ‘Een echte Jood is iemand die het in zijn hart is.’ (Rom. 2:29, BGT) “Dat is een belangrijke zin,” zei oma. “Paulus bedoelt: echt bij God horen zit niet alleen aan de buitenkant. Het gaat om je hart. (Rom. 2:29)”

Lies keek naar de Bijbel. “Dus God wil niet alleen nette buitenkant, maar een hart dat bij Hem wil horen.”

“Ja,” zei oma. “Dat is mooi gezegd.” Bram dacht diep na. Dat kon je zien aan zijn voorhoofd. “Maar als God naar het hart kijkt...” zei hij langzaam, “dan ziet Hij ook de rommel.”

Oma knikte. “Ja.”

“Ook de trots?”

“Ja.”

“Ook het voordoen alsof?”

“Ja.”

“Ook als je aardiger wilt lijken dan je bent?”

“Ja,” zei oma weer.

Bram keek een beetje sip. “Dat is niet zo gezellig nieuws.”

Oma schudde haar hoofd. “Nee, niet gezellig. Maar wel goed. Want als God alleen naar de buitenkant keek, dan zouden mensen zich kunnen verstoppen achter mooie praatjes. Paulus haalt die schuilplek weg. (Rom. 2)”

Lies zei: “Dus Paulus maakt de buitenkant minder belangrijk.”

“Ja,” zei oma. “Zodat het echte leven met God belangrijk wordt.”

Bram keek nog steeds nadenkend. “Maar als God het hart ziet,” zei hij, “dan weet Hij ook dat ik soms stoer praat terwijl ik eigenlijk bang ben.”

“Ja,” zei oma zacht.

“En dat ik soms aardig doe, maar hoop dat iemand het ziet.”

“Ja.”

“En dat ik soms help en daarna vind dat ik best geweldig ben.”

Lies keek opzij. “Dat laatste geloof ik meteen.”

Bram gaf haar een klein duwtje tegen haar arm. Niet hard. Gewoon broederlijk beledigd.

Oma glimlachte even en zei toen: “Paulus wil dat mensen eerlijk worden voor God. Niet opgepoetst. Niet verkleed. Eerlijk. (Rom. 2:28-29)”

Lies vroeg: “Maar als God zo diep kijkt, is dat dan niet eng?”

Oma dacht even na. “Soms wel,” zei ze. “Want God ziet alles. Maar het is ook goed. Want God laat ons niet zitten aan de buitenkant. Hij wil het echte hart aanraken. En Paulus schrijft dit niet om mensen trots te maken of kapot te maken, maar om mensen eerlijk te laten zijn voor God. (Rom. 2)”

Bram keek naar het bord met koekjes. “Dus God denkt niet: wat een keurige jongen, kijk die koekjes eens netjes liggen.”

“Nee,” zei oma.

“Jammer,” zei Bram. Toen moesten Lies en oma lachen.

Oma sloot de Bijbel niet, maar legde haar hand erop. “Onthoud dit goed,” zei ze. “God kijkt dieper dan mensen doen. (Rom. 2) God ziet niet alleen de buitenkant. (Rom. 2:13) God kijkt naar het hart. (Rom. 2: 16, 29)”

Lies zei de laatste zin zacht mee: “God kijkt naar het hart.”

Bram keek naar zijn gedraaide sok, naar de kopjes, naar de koekjes, en toen naar de Bijbel. “Dus,” zei hij langzaam, “ik hoef niet te doen alsof ik beter ben dan ik ben.”

Oma glimlachte. “Nee.”

Ik mag eerlijk zijn voor God?”

Ja.”

“Ook als er rommel in mij zit?”

“Ja.” Bram ademde uit. “Dat is toch wel mooi.”

“Ja,” zei oma. “Dat is mooi. Want God kijkt diep, maar Hij kijkt niet weg.” Even was het stil. De regen tikte tegen het raam. De kopjes stonden nog steeds netjes. De koekjes lagen er nog steeds voorbeeldig bij. De sok was nog steeds een beetje een ramp.

Maar aan tafel werd iets duidelijker dan daarvoor: God kijkt niet alleen naar wat mensen laten zien. God kijkt naar het hart. (Rom. 2:29)

Kernzin

‘Het zijn niet de mensen die Gods wet aanhoren die rechtvaardig zijn. Het zijn de mensen die doen wat de wet zegt.’ (Rom. 2:13, BGT) en ‘Een echte Jood is iemand die het in zijn hart is.’ (Rom. 2:29, BGT). En dat geldt ook voor een christen.

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat echt bij God horen niet alleen aan de buitenkant zit. God ziet niet alleen wat mensen zeggen of laten zien. Hij kijkt naar het hart. (Rom. 2:13,29)

Herhaalzin

God kijkt naar mijn hart. Ik hoef mij niet mooier voor te doen dan ik ben. (Rom. 2:29)

Vraagje

Doe jij je weleens sterker, netter of vrolijker voor dan je je vanbinnen voelt?

Kort gebed

Heer God, U ziet mijn hart. U ziet ook wat niet netjes en niet mooi is. Help mij om eerlijk te zijn voor U. En maak mijn hart nieuw. Amen.

Romeinen 3 – Niemand kan zichzelf redden (Romeinen 3)

Het was stil aan tafel. Niet leeg stil. Maar denk-stil. Bram zat met een potlood in zijn hand en een vel papier voor zich. Hij had iets opgeschreven. Toen had hij het doorgestreept. Toen opnieuw geschreven. Toen weer doorgestreept.

Lies keek naar hem. “Wat ben je aan het doen?”

“Ik maak een lijst,” zei Bram.

“Waarvan?”

“Van dingen die ik goed doe.”

Lies trok haar wenkbrauwen op.

“Dat lijkt me een korte lijst.”

Bram keek haar aan. “Dit heet ontmoedigen.”

Lies glimlachte een beetje. “Laat eens zien dan.”

Bram draaide het papier om. Er stond: ik help soms, ik zeg meestal dank je wel, ik probeer niet te mopperen, soms lukt dat niet

Daaronder stond nog iets, maar dat was doorgestreept.

Lies wees ernaar. “Wat stond daar?”

Bram aarzelde. “Dat ik best aardig ben.”

“Waarom heb je dat doorgestreept?”

Bram haalde zijn schouders op. “Omdat ik het niet altijd zeker weet.”

Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. “Waar gaat dit over?” vroeg ze.

“Bram maakt een lijst,” zei Lies. “Van hoe goed hij is.”

Oma ging zitten. “Dat is een interessant onderwerp.”

Bram keek een beetje voorzichtig. “Is dat goed of slecht?”

Oma glimlachte. “Dat hangt ervan af wat je ermee wilt doen.”

“Nou,” zei Bram, “ik dacht... als ik genoeg goede dingen opschrijf, dan ben ik misschien goed genoeg voor God.”

Het werd even stil. Niet ongemakkelijk. Maar wel belangrijk stil. Oma sloeg de Bijbel open. “Vandaag lezen we Romeinen 3,” zei ze. “En daar zegt Paulus iets wat hierbij helpt.”

Bram keek op. “Mooi. Want ik kom er nog niet helemaal uit.”

Oma las: ‘Iedereen heeft verkeerde dingen gedaan. Daarom leeft niemand zoals God het wil.’ (Rom. 3:23, BGT)

Bram keek naar zijn papier. “Dat is geen opbeurende zin,” zei hij.

“Nee,” zei oma rustig. “Maar wel een eerlijke zin. Paulus zegt: niemand redt het uit zichzelf. (Rom. 3: 9-12, 23)”

Lies vroeg: “Dus ook niet mensen die hun best doen?”

“Ook niet,” zei oma. “Paulus zegt: er is niemand die helemaal goed leeft.

Niemand die altijd doet wat God wil. (Rom. 3:10-12)”

Bram tikte met zijn potlood op tafel. “Dus mijn lijst helpt niet echt?”

Oma keek hem vriendelijk aan. “Je lijst laat zien dat je goede dingen doet. Dat is mooi. Maar je lijst kan je niet redden. (Rom. 3:20)”

“Waarom niet?” vroeg Bram.

“Omdat God niet vraagt: heb je genoeg goede dingen gedaan? Paulus laat zien dat niemand dat redt. (Rom. 3:20,23)”

Lies zei zacht: “Dus iedereen komt tekort.”

“Ja,” zei oma. “Iedereen.”

Bram keek naar zijn papier. Hij draaide het langzaam om. “Dan is het eigenlijk best hopeloos,” zei hij.

Oma schudde haar hoofd. “Nee. Want Paulus stopt daar niet.” Ze sloeg een paar regels over en las toen verder: ‘Maar dankzij zijn goedheid spreekt God hen vrij. Dat is mogelijk door Christus Jezus, die ons bevrijdt.’ (Rom. 3:24, BGT)

Het werd weer stil. Maar nu anders. Bram keek op.

“Dus... er komt nog iets achteraan.”

“Ja,” zei oma. “Dat is het goede nieuws. Paulus zegt: mensen kunnen zichzelf niet redden. Maar God redt mensen door Jezus Christus. (Rom. 3:24)”

Lies knikte. “Dus eerst zegt Paulus: niemand redt het. En daarna: Jezus redt.”

“Precies,” zei oma.

Bram keek naar zijn lijst. “Dus het is niet: kijk naar mijn lijst.”

“Nee,” zei oma.

“Maar: kijk naar Jezus.”

“Ja,” zei oma.

Bram dacht na.

“En wat betekent ‘God spreekt mensen vrij’?”

Oma legde haar hand op de Bijbel. “Dat betekent: God zegt niet: jij hoort er niet bij. Maar God zegt: door Jezus mag je bij Mij horen. (Rom. 3:24-26)”

Lies zei: “Dus niet omdat mensen het verdienen.”

“Nee,” zei oma. “Paulus zegt: het is genade. Dat betekent: een cadeau. (Rom. 3:24)”

Bram keek weer naar zijn papier. Langzaam pakte hij zijn potlood. Hij schreef onderaan: Jezus redt. Hij keek ernaar. “Dit is een betere lijst,” zei hij.

Lies knikte. “Een stuk korter ook.”

Bram glimlachte een beetje. “Dus God zegt niet: laat eerst je lijst zien.”

“Nee,” zei oma.

“En ook niet: kom terug als je lijst langer is.”

“Nee,” zei oma weer.

“Maar: kom maar, Jezus heeft het gedaan.”

Oma glimlachte.

“Ja. Dat is precies wat Paulus bedoelt.”

Bram legde zijn potlood neer.

“Dat is eigenlijk wel opluchtend,” zei hij.

“Ja,” zei oma. “Dat is genade.”

Lies keek naar de Bijbel. “Dus niemand hoeft te doen alsof hij goed genoeg is.”

“Nee,” zei oma. “Paulus haalt alle opschepperij weg. (Rom. 3:27)”

Bram keek op. “Dat is jammer voor mij.”

Lies lachte. “Voor iedereen, Bram.”

Oma sloot de Bijbel niet, maar legde haar hand erop. “Onthoud dit goed,” zei ze. “Niemand kan zichzelf redden. (Rom. 3:23) God spreekt mensen vrij door Jezus Christus. (Rom. 3:24) Het is een cadeau van God. (Rom. 3:24)”

Bram keek nog één keer naar zijn papier. Toen draaide hij het om. “Deze lijst mag weg,” zei hij.

“Waarom?” vroeg Lies.

“Omdat ik een betere heb,” zei Bram. Hij tikte op de tafel. “Jezus redt.”

Oma knikte. “Ja,” zei ze. “Dat is genoeg.”

De regen was gestopt. De kopjes stonden nog op tafel.
De koekjes waren iets minder netjes geworden.
Maar aan tafel werd iets duidelijker dan daarvoor: niet mijn lijst redt mij, maar Jezus redt. (Rom. 3:24)

Kernzin

‘Iedereen heeft verkeerde dingen gedaan. Daarom leeft niemand zoals God het wil.’ (Rom. 3:23, BGT). ‘Maar dankzij zijn goedheid spreekt God hen vrij... door Christus Jezus.’ (Rom. 3:24, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat niemand zichzelf kan redden. Niemand leeft precies zoals God wil. Maar God spreekt mensen vrij door Jezus Christus. Dat is genade, een cadeau. (Rom. 3:23-24)

Herhaalzin

Ik red mijzelf niet, maar Jezus redt mij. Redding is een cadeau van God. (Rom. 3:24)

Vraagje

Probeer jij soms te laten zien dat je “goed genoeg” bent?

Kort gebed

Heer Jezus, ik red het zelf niet. Dank U dat U mij redt. Dank U voor uw genade. Help mij om op U te vertrouwen. Amen.

Romeinen 4 – Abraham vertrouwde God Romeinen 4

Bram zat aan tafel met een appel in zijn hand. Hij keek ernaar alsof die appel hem een moeilijke vraag stelde.

“Wat is er?” vroeg Lies.

“Ik zit te denken,” zei Bram.

“Dat zie ik,” zei Lies. “Maar waarover?”

Bram hield de appel omhoog. “Als ik deze appel opeet, heb ik hem dan verdiend?”

Lies keek hem aan. “Hoe bedoel je?”

“Nou,” zei Bram, “ik heb hem niet geplukt. Niet gekocht. Niet geschild. Oma heeft hem gewoon neergelegd.”

“Dus?” vroeg Lies.

“Dus... heb ik hem dan verdiend? Of krijg ik hem gewoon?”

Op dat moment kwam oma binnen. “Ik hoor een gesprek over appels,” zei ze. “Over verdienen,” zei Bram.

Oma glimlachte. “Dat past goed bij vandaag. We lezen Romeinen 4.”

Bram legde de appel op tafel. “Mooi. Want ik snap het nog niet helemaal.”

Oma ging zitten en sloeg de Bijbel open. “Paulus vertelt in dit hoofdstuk over Abraham. (Rom. 4)”

Lies knikte. "Die uit het Oude Testament."

"Ja," zei oma. "En Paulus stelt een belangrijke vraag: waarom hoorde Abraham bij God? Omdat hij alles zo goed deed? Of omdat hij God vertrouwde?"

Bram leunde naar voren. "En?"

Oma las: 'Abraham geloofde in God, en daarom werd hij als een rechtvaardig mens gezien.' (Rom. 4:3, BGT)

Het werd even stil.

Lies zei: "Dus Abraham hoorde bij God omdat hij geloofde."

"Ja," zei oma. "Niet omdat hij alles verdiende. Maar omdat hij God vertrouwde. (Rom. 4:3)"

Bram pakte zijn appel weer op. "Dus deze appel..." zei hij langzaam, "is meer een cadeau dan een beloning?"

Oma knikte. "Ja. Dat is een goed voorbeeld."

Bram keek tevreden. "Ik ben goed in voorbeelden."

Lies keek hem aan. "Je bent goed in eten."

"Dat ook," zei Bram.

Oma glimlachte en ging verder. "Paulus zegt: stel dat iemand werkt en loon krijgt. Dan is dat geen cadeau. Dan is dat verdiend. (Rom. 4:4)"

Bram knikte. "Ja, dat snap ik."

"Maar," zei oma, "als iemand iets krijgt zonder het te verdienen, dan is het een cadeau. En zo werkt God. (Rom. 4:5)"

Lies dacht na. "Dus God zegt niet: werk hard, dan hoor je bij Mij."

"Nee," zei oma. "God zegt: vertrouw Mij. (Rom. 4:5)"

Bram keek een beetje serieus. "Dus Abraham kreeg niet eerst een lijst zoals ik had?"

"Nee," zei oma.

"En God zei niet: kom terug als je genoeg punten hebt?"

"Nee," zei oma weer.

"Maar God zei: vertrouw Mij."

"Ja," zei oma.

Ze las nog een stukje: 'God zal ook ons als rechtvaardige mensen zien, als wij geloven in hem die Jezus uit de dood heeft opgewekt.' (Rom. 4:24, BGT)

Lies keek op. "Dus dit gaat niet alleen over Abraham."

"Nee," zei oma. "Paulus zegt: zoals Abraham God vertrouwde, zo mogen wij ook God vertrouwen. (Rom. 4:23-24)"

Bram draaide de appel in zijn hand. "Maar soms vind ik dat moeilijk," zei hij.

"Wat?" vroeg Lies.

"Vertrouwen," zei Bram. "Soms denk ik: misschien moet ik eerst beter worden."

Oma keek hem vriendelijk aan.

“Dat denken veel mensen,” zei ze. “Maar Paulus laat zien: Abraham werd niet eerst perfect. Hij vertrouwde God terwijl er nog van alles niet klopte. (Rom. 4)”

“Dus je hoeft niet eerst alles op orde te hebben?” vroeg Lies.

“Nee,” zei oma. “God begint met zijn belofte. Niet met jouw prestaties.”

Bram keek opgelucht. “Dat scheelt,” zei hij.

Lies glimlachte. “Voor jou wel.”

Bram gaf haar een klein duwtje.

Oma zei: “Paulus wil dat mensen dit begrijpen: bij God horen is geen beloning voor goed gedrag. Het is een cadeau van genade. (Rom. 4:5)”

Bram keek naar zijn appel. Hij nam een hap. “Dus deze appel is eigenlijk een theologische appel,” zei hij met volle mond.

Lies begon te lachen. “Dat is een moeilijke zin voor iemand die net zei dat hij niet zo goed kon denken.”

Bram knikte serieus. “Ik groei.”

Oma lachte ook even, en werd toen weer rustig.

“Onthoud dit goed,” zei ze. “Abraham vertrouwde God. (Rom. 4:3)

God geeft niet omdat wij het verdienen, maar uit genade. (Rom. 4:4-5)

En wij mogen ook op God vertrouwen. (Rom. 4:24)”

Lies zei zacht: “Gods belofte komt eerst.”

“Ja,” zei oma. “Mooi gezegd.”

Bram keek naar de rest van zijn appel. “Dus,” zei hij langzaam, “ik hoef niet eerst te bewijzen dat ik goed genoeg ben.”

“Nee,” zei oma.

“Ik mag vertrouwen.”

“Ja.”

“En God geeft redding als een cadeau.”

“Ja.”

Bram knikte tevreden. “Dan vind ik geloof wel lekker,” zei hij.

Lies keek hem aan. “Dat zeg je vooral omdat je een appel eet.”

“Dat helpt,” zei Bram.

De regen was opgehouden. Het licht viel zacht naar binnen. De tafel was rustig.

En op die tafel lag geen lijst. Maar een appel. En een open Bijbel. En iets wat nog belangrijker was: een belofte van God. God geeft niet omdat wij het verdienen, maar omdat Hij goed is. (Rom. 4:5)

Kernzin

'Abraham geloofde in God, en daarom werd hij als een rechtvaardig mens gezien.' (Rom. 4:3, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus legt uit dat Abraham bij God hoorde omdat hij God vertrouwde. Niet omdat hij alles verdiende. Zo mogen ook wij op God vertrouwen. (Rom. 4:3-5,24)

Herhaalzin

God geeft als een cadeau, niet als een beloning. Ik mag op God vertrouwen. (Rom. 4:5)

Vraagje

Denk jij soms dat je eerst iets moet verdienen bij God?

Kort gebed

Heer God, dank U dat U geeft uit genade. Dank U dat ik niet eerst alles hoeft te verdienen. Help mij om U te vertrouwen.

Amen.

Inleiding bij deel 2 – Jezus geeft nieuw leven

Romeinen 5–8

In het eerste deel hebben we iets belangrijks geleerd. Mensen kunnen zichzelf niet redden. God redt door Jezus. Dat was het begin.

In dit tweede deel gaat Paulus verder. Hij laat zien wat dat betekent voor het leven van mensen. Want als Jezus redt, verandert er iets. Niet altijd snel. Niet altijd makkelijk. Maar wel echt.

In deze hoofdstukken lees je dat er vrede met God is. Door Jezus is het weer goed tussen God en mensen. (Rom. 5:1) Je leest ook dat er nieuw leven begint. Mensen hoeven niet vast te blijven zitten in het oude. (Rom. 6:4) Maar Paulus is ook eerlijk. Hij zegt dat het nieuwe leven soms moeilijk is. Mensen willen het goede doen, maar dat lukt niet altijd. (Rom. 7:19) En juist dan komt er iets heel troostrijks. Paulus zegt dat Gods Geest helpt. En dat niets ons kan scheiden van Gods liefde. (Rom. 8:39)

Misschien herken je dat. Dat je denkt: Ik wil het goede doen, maar het lukt niet altijd. Ik wil geloven, maar soms twijfel ik. Ik wil veranderen, maar dat gaat langzaam. Dan zijn deze hoofdstukken speciaal voor jou. Want Paulus zegt: Je hoeft het niet alleen te doen. God helpt. God blijft. God houdt vast.

In dit tweede deel leer je: dat er vrede is met God, dat Jezus nieuw leven geeft, dat worstelen erbij hoort en dat Gods liefde blijft

Dit deel gaat dus niet over perfecte mensen. Het gaat over mensen die leren leven met Jezus. Soms aarzelend. Soms struikelend. Maar nooit alleen. Want Paulus zegt: Niets kan ons scheiden van Gods liefde in Christus Jezus. (Rom. 8:39) Dat is de zekerheid van dit tweede deel.

Romeinen 5 – Vrede met God (Romeinen 5)

Het was stil aan tafel. Niet omdat er niets was. Maar omdat er iets in de lucht hing. Bram zat met zijn armen over elkaar.

“Wat is er?” vroeg Lies.

“Er is niks,” zei Bram.

Dat betekende meestal: er is wel iets.

Lies keek hem even aan, maar zei niets.

Oma schonk thee in en zette een kopje voor Bram neer.

“Dank je,” zei Bram. Dat zei hij netjes. Maar zijn gezicht bleef strak.

Oma ging zitten. “Zullen we lezen?”

Bram haalde zijn schouders op. “Is goed.”

Oma sloeg de Bijbel open. “Vandaag lezen we Romeinen 5.”

Ze keek even naar Bram en zei toen rustig: “Paulus schrijft hier over vrede.”

Bram keek op. “Vrede?”

“Ja,” zei oma. Ze las: ‘Nu wij rechtvaardig verklaard zijn doordat wij geloven, is er vrede tussen God en ons. Dankzij onze Heer Jezus Christus.’ (Rom. 5:1, BGT)

Het bleef even stil.

Lies zei zacht: “Vrede tussen God en ons.”

Oma knikte. “Dat betekent: er is geen ruzie meer tussen God en mensen. Door Jezus is het weer goed. (Rom. 5:1)”

Bram keek naar zijn kopje. “Maar...” zei hij langzaam, “ik heb geen ruzie met God.”

Oma keek hem vriendelijk aan. “Niet zoals met mensen,” zei ze. “Maar Paulus bedoelt: zonder Jezus zit er iets tussen God en ons. Iets dat niet goed is. Schuld. Zonde. Dingen die kapot zijn. (Rom. 5)”

Bram zei niets.

Lies vroeg: “En Jezus maakt dat weer goed?”

“Ja,” zei oma. “Door Jezus is er vrede. Niet omdat wij alles opgelost hebben. Maar omdat Hij dat heeft gedaan. (Rom. 5:1)”

Bram keek naar zijn handen. “Dus God is niet meer tegen mij?”

Oma schudde haar hoofd.

“Nee. Door Jezus is God niet tegen je. Hij is voor je. (Rom. 5:1)”

Dat bleef even hangen.

Toen zei Lies: “Dat is wel bijzonder.”

Oma knikte en las verder: ‘God laat zien dat hij van ons houdt: Christus is voor ons gestorven toen wij nog slechte mensen waren.’ (Rom. 5:8, BGT)

Bram keek op. “Toen wij nog slechte mensen waren?”

“Ja,” zei oma. “Niet toen alles netjes was. Niet toen mensen hun leven op orde hadden. Maar toen het nog niet goed was. Toen al liet God zijn liefde zien. (Rom. 5:8)”

Lies zei zacht: “Dus God wachtte niet tot mensen beter waren.”

“Nee,” zei oma. “God begon zelf.”

Bram dacht na. “Dus Jezus kwam niet omdat mensen het verdienden.”

“Nee,” zei oma.

“Maar omdat God van mensen houdt.”

“Ja,” zei oma.

Het werd stil.

Bram keek naar buiten. De lucht was grijs, maar ergens brak licht door.

“Dus...” zei Bram langzaam, “God houdt niet pas van mij als ik beter word.”

“Nee,” zei oma. “God liet zijn liefde al zien toen wij nog schuldig waren. (Rom. 5:8)”

Lies glimlachte een beetje. “Dat is wel anders dan hoe mensen soms denken.”

“Ja,” zei oma. “Mensen denken vaak: eerst veranderen, dan komt liefde. Maar God laat zien: eerst liefde, en van daaruit verandert er iets. (Rom. 5)”

Bram keek weer naar zijn thee. Hij nam een slok.

“Dus als ik me rot voel,” zei hij, “of als ik iets fout heb gedaan...” Hij stopte even.

“Dan is God niet meteen tegen mij.”

“Nee,” zei oma zacht. “Door Jezus is er vrede. (Rom. 5:1)”

“En Hij houdt nog steeds van mij?”

“Ja,” zei oma.

Bram knikte langzaam. “Dat is wel fijn.”

Oma sloeg de Bijbel nog niet dicht. “Paulus zegt nog iets,” zei ze. “Hij zegt dat we ook hoop hebben. (Rom. 5:2)”

“Hoop?” vroeg Lies.

“Ja,” zei oma. “Dat betekent: dat we altijd bij God zullen leven. Dat we mogen vertrouwen dat het goed komt. Niet omdat wij zo sterk zijn. Maar omdat God trouw is. (Rom. 5:2-5)”

Lies dacht na. “Dus zelfs als het moeilijk is...”

“Ja,” zei oma. “Zelfs dan.”

Bram keek een beetje voorzichtig. “Maar soms voelt het niet als vrede.” Soms voelt het niet dat ik bij Jezus hoor.

“Nee,” zei oma. “Dat klopt. Gevoel en werkelijkheid zijn niet altijd hetzelfde. Paulus zegt niet: je voelt altijd vrede. Hij zegt: er *is* vrede met God door Jezus. (Rom. 5:1)”

Bram knikte langzaam. “Dus ook als ik het niet voel, is het er toch.”

“Ja,” zei oma.

Het werd stil. Rustig stil.

Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze.

“Door Jezus is er vrede met God. (Rom. 5:1) God hield al van ons toen wij nog schuldig waren. (Rom. 5:8) En daarom hebben we hoop. (Rom. 5:2-5)”

Lies zei zacht: “God begint met liefde.”

“Ja,” zei oma.

Bram keek naar zijn kopje. Toen zei hij:

“Dus... God zit niet boos op mij te wachten.”

Oma glimlachte. “Nee.”

“Maar Hij kijkt naar mij met liefde.”

“Ja.”

Bram ademde uit. “Dat is een stuk rustiger.”

Lies glimlachte. “Dat is nu echte vrede,” zei ze.

De thee was nog warm. De regen was bijna voorbij. Het licht werd zachter.

En aan tafel werd iets duidelijker dan daarvoor: door Jezus is er vrede met God.
(Rom. 5:1)

Niet omdat wij alles goed doen, maar omdat Hij ons liefheeft. (Rom. 5:8)

Kernzin

‘Nu wij rechtvaardig verklaard zijn doordat wij geloven, is er vrede tussen God en ons. Dankzij onze Heer Jezus Christus.’ (Rom. 5:1, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat er door Jezus vrede is tussen God en mensen. God hield al van ons toen wij nog schuldig waren. Daarom mogen we hoop hebben. (Rom. 5:1,8)

Herhaalzin

Door Jezus is er vrede met God. God houdt van mij, ook als ik niet goed genoeg ben. (Rom. 5: 1,8)

Vraagje

Denk jij soms wel eens dat God boos op je is?

Kort gebed

Heer God, dank U dat er vrede is door Jezus. Dank U dat U van mij houdt.
Help mij om dat te geloven, ook als ik het niet voel.
Amen.

Romeinen 6 – Een nieuw leven leren

Bram stond bij de kapstok. Hij keek naar zijn jas. Niet gewoon kijken. Maar alsof hij er een gesprek mee voerde.

Lies kwam langs. “Wat doe je?”

“Ik twijfel,” zei Bram.

“Waarover?”

“Over deze jas.”

Lies keek ernaar. “Dat is gewoon je jas.”

“Ja,” zei Bram. “Maar hij is oud.”

“Dat zie ik.”

“En hij zit niet lekker.”

“Dat zie ik ook.”

“En de rits doet raar.”

“Dat verbaast me niet.”

Bram zuchtte. “Maar hij hoort wel bij mij.”

Lies keek hem aan.

“Je hebt toch ook een nieuwe jas?”

Bram knikte. “Ja... maar die hangt daar.”

De nieuwe jas hing netjes aan de haak.

Nog bijna ongebruikt.

“Waarom trek je die dan niet aan?” vroeg Lies.

Bram haalde zijn schouders op. “Gewoon... ik ben gewend aan deze.”

Op dat moment kwam oma binnen. “Waar gaat dit over?” vroeg ze.

“Over jassen,” zei Lies.

“En over wennen,” zei Bram.

Oma glimlachte. “Dat past goed bij vandaag. We lezen Romeinen 6.”

Ze gingen aan tafel zitten. Oma sloeg de Bijbel open.

“Paulus schrijft hier dat mensen die bij Jezus horen, een nieuw leven krijgen. (Rom. 6)”

Bram keek op. “Een nieuw leven?”

“Ja,” zei oma. Ze las: ‘Zoals Christus uit de dood is opgewekt, zo leven ook wij een nieuw leven.’ (Rom. 6:4, BGT).

Het werd even stil. Lies zei zacht: “Een nieuw leven.”

Oma knikte. “Paulus zegt: wie bij Jezus hoort, hoeft niet in het oude leven te blijven. Er begint iets nieuws. (Rom. 6:4)”

Bram keek naar zijn jas. “Dus... een beetje zoals met mijn jas?”

Oma glimlachte. “Ja. Dat is een goed voorbeeld.”

Lies keek naar Bram. “Je hebt een nieuwe jas, maar je blijft de oude dragen.”

Bram knikte langzaam.

Oma ging verder: “Paulus zegt ook: zie jezelf als iemand die niet meer bij het oude hoort, maar bij God. (Rom. 6:11)”

Bram fronste. “Maar soms voelt het oude nog heel dichtbij.”

“Dat klopt,” zei oma. “Paulus weet dat ook. Nieuw leven leren kost tijd. (Rom. 6: 19-21)”

Lies vroeg: “Wat is dat oude leven dan?”

Oma dacht even na. “Het oude leven is leven zonder Jezus. Dingen die niet goed zijn. Dingen die kapot maken. Dingen die je vast laten zitten. (Rom. 6:12-13)”

Bram keek naar de kapstok. “Dus... de oude jas is eigenlijk niet zo handig.”

“Nee,” zei oma. “Maar soms voelt hij wel vertrouwd.”

“Ja,” zei oma. “Dat is precies wat Paulus bedoelt.”

Bram dacht even na. “Dus Paulus zegt niet: je hebt geen oude jas meer.”

“Nee,” zei oma.

“Maar: je hebt een nieuwe gekregen.”

“Ja,” zei oma.

Lies glimlachte. “En je mag leren die te dragen.”

Bram knikte. Oma las nog een stukje: 'Jullie waren slaven van de zonde, maar nu zijn jullie gehoorzaam geworden aan God.' (Rom. 6:17, BGT)

Bram keek op. "Slaven?"

"Ja," zei oma. "Paulus bedoelt: soms zitten mensen vast in dingen die niet goed zijn. Maar Jezus maakt vrij. (Rom. 6:17-18)"

Lies zei zacht: "Dus Jezus maakt los."

"Ja," zei oma. "Dat is nieuw leven."

Bram stond op en liep naar de kapstok. Hij keek naar de oude jas. Toen naar de nieuwe. Hij aarzelde even. Toen pakte hij de nieuwe jas. Hij trok hem aan.

"Zo," zei hij.

Lies keek hem aan. "Dat staat beter."

"Hij zit ook beter," zei Bram.

Oma glimlachte. "Dat is nieuw leven leren," zei ze.

Bram keek naar zijn oude jas. "Die mag blijven hangen," zei hij.

"Ja," zei oma. "Maar je hoeft hem niet meer te dragen."

Bram knikte langzaam.

Ze gingen weer aan tafel zitten.

Oma legde haar hand op de open Bijbel. "Onthoud dit goed," zei ze.

"Wie bij Jezus hoort, krijgt nieuw leven. (Rom. 6:4) Je hoeft niet in het oude te blijven. (Rom. 6:11) Jezus maakt vrij. (Rom. 6:17-18)"

Lies zei zacht:

"Nieuw leven leren kost tijd." "Ja," zei oma. Bram keek naar zijn nieuwe jas.

Hij glimlachte een beetje. "Hij moet nog een beetje wennen," zei hij.

"Dat hoort erbij," zei oma.

De oude jas hing nog aan de kapstok. De nieuwe jas zat nog een beetje stijf.

Maar iets was veranderd. Niet alles tegelijk. Niet perfect. Maar wel echt.

Met Jezus begint een nieuw leven. (Rom. 6:4)

Kernzin

'Zoals Christus uit de dood is opgewekt, zo leven ook wij een nieuw leven.'

(Rom. 6:4, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat mensen die bij Jezus horen, een nieuw leven krijgen. Ze hoeven niet vast te blijven zitten in het oude. Jezus maakt vrij. (Rom. 6:4,11,17)

Herhaalzin

Met Jezus begint een nieuw leven. Ik hoef niet in het oude te blijven. (Rom. 6:4)

Vraagje

Zijn er dingen die voor jou moeilijk zijn om los te laten?

Kort gebed, Heer Jezus,

dank U dat U nieuw leven geeft.

Help mij om het oude los te laten.

Help mij om met U te leven.

Amen.

Hoofdstuk 7 – Als goed doen moeilijk is

Bram zat aan tafel met een koekje in zijn hand. Hij keek ernaar. Niet omdat hij twijfelde of hij het lekker vond. Maar omdat hij twijfelde of hij het moest eten. Lies zag het. “Wat is er?” vroeg ze.

“Dit is mijn tweede koekje,” zei Bram.

“Dat zie ik.”

“Ik had gezegd dat ik er maar één zou nemen.”

“Dat weet ik ook.”

Bram keek naar het koekje.

“Ik wil het eigenlijk niet nemen,” zei hij. Toen nam hij een hap.

Lies keek hem aan. “Dat ging snel.”

Bram zuchtte. “Dat bedoel ik dus.”

Op dat moment kwam oma binnen. “Wat bedoel je?” vroeg ze.

“Dat ik soms iets niet wil doen... en het toch doe.”

Oma knikte langzaam. “Dat past goed bij vandaag. We lezen Romeinen 7.”

Ze gingen zitten. Oma sloeg de Bijbel open.

“Paulus schrijft hier over een strijd in zichzelf. (Rom. 7)”

Bram keek op. "Paulus?"

"Ja," zei oma. Ze las: 'Ik doe niet het goede dat ik wil, maar het slechte dat ik niet wil.' (Rom. 7:19, BGT) Bram keek op. "Dat klinkt bekend," zei hij.

Lies glimlachte een beetje. "Dat klinkt heel bekend."

Oma knikte. "Paulus zegt: ik wil het goede doen, maar soms lukt dat niet. En soms doe ik dingen die ik juist niet wil. (Rom. 7:19)"

Bram keek naar zijn koekje. "Zoals dit."

"Ja," zei oma vriendelijk.

Lies zei: "Dus Paulus kende dat gevoel ook."

"Ja," zei oma. "Paulus doet niet alsof hij alles perfect doet. Hij vertelt eerlijk over de strijd in zijn hart. (Rom. 7:16)"

Bram keek nadenkend.

"Dus als ik soms worstel... ben ik niet de enige."

"Nee," zei oma. "Iedereen kent die strijd."

Lies vroeg: "Waarom is dat eigenlijk zo moeilijk?"

Oma dacht even na. "Paulus zegt dat er twee dingen in een mens kunnen trekken. Je wilt het goede, maar je merkt dat het niet altijd lukt. (Rom. 7:21-23)"

Bram keek naar zijn handen. "Dat klopt wel," zei hij zacht.

"Je wilt aardig zijn... maar je moppert toch."

"Ja," zei Lies.

"Je wilt geduldig zijn... maar je wordt toch boos."

"Ja," zei Bram.

"Je wilt het goede doen... maar het lukt niet altijd."

Het werd even stil. Toen las oma verder: 'Wat ben ik een ongelukkig mens! Wie zal mij bevrijden uit deze situatie?' (Rom. 7:24, BGT)

Bram keek op. "Dat klinkt wel zwaar."

"Ja," zei oma. "Paulus voelt die strijd. Hij merkt dat hij het zelf niet kan oplossen."

Lies vroeg: "En dan?"

Oma glimlachte. Ze las de volgende zin: 'Ik dank God, die mij redt door Jezus Christus, onze Heer.' (Rom. 7:25, BGT)

Bram keek op. "Dus... Paulus eindigt met Jezus."

"Ja," zei oma. "Paulus zegt niet: ik moet harder mijn best doen. Hij zegt: Jezus redt mij. (Rom. 7:25)"

Lies glimlachte. "Dat lijkt een beetje op hoofdstuk 3."

Oma knikte. "Ja. Paulus komt steeds weer bij Jezus uit."

Bram keek naar zijn lege hand. Het koekje was op.
“Dus ook als ik worstel... blijft Jezus mijn Redder.”
“Ja,” zei oma.
“En ook als ik fouten maak.”
“Ja.”
“En ook als ik het goede wil doen, maar het niet lukt.”
“Ja,” zei oma zacht.
Bram knikte langzaam. “Dat is wel fijn.”
Lies glimlachte. “Dus de strijd is er... maar je bent niet alleen.”
“Precies,” zei oma. Ze legde haar hand op de open Bijbel.
“Onthoud dit goed,” zei ze. “Paulus kende de strijd in zichzelf. (Rom. 7:19)
Hij merkte dat hij het zelf niet kon oplossen. (Rom. 7:24)
Maar hij eindigt bij Jezus. (Rom. 7:25)”

Bram keek naar de koekjestrommel. Hij schoof hem een stukje van zich af. “Niet perfect,” zei hij. “Maar wel een begin.”
Oma glimlachte. “Dat is nieuw leven leren,” zei ze.
Het werd stil aan tafel. Rustig stil.
En in die stilte werd iets duidelijker: ook als goed doen moeilijk is, blijft Jezus de Redder. (Rom. 7:25)

Kernzin

‘Ik doe niet het goede dat ik wil, maar het slechte dat ik niet wil.’ (Rom. 7:19, BGT) ‘Ik dank God, die mij redt door Jezus Christus.’ (Rom. 7:25, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus vertelt eerlijk dat hij soms het goede wil doen, maar het niet lukt. Hij voelt een strijd in zichzelf. Maar hij eindigt met Jezus. Jezus redt, ook als wij worstelen. (Rom. 7)

Herhaalzin

Ook als ik worstel, blijft Jezus mijn Redder.
Ik hoef het niet alleen te doen. (Rom. 7:25)

Vraagje

Herken jij dat je soms iets goeds wilt doen, maar dat het toch niet lukt?

Kort gebed: Heer Jezus, U weet dat ik soms worstel. Dank U dat U mijn Redder blijft. Help mij om met U te leven.
Amen.

Romeinen 8 – Niets kan ons scheiden van Christus

Het waaide hard buiten. De regen tikte tegen het raam. De bomen bogen mee met de wind.

Bram keek naar buiten. “Het lijkt wel alsof alles heen en weer gaat,” zei hij.

Lies kwam naast hem staan. “Ja, het stormt.”

Bram keek even zwijgend. “Soms voelt het ook zo vanbinnen,” zei hij.

Lies keek hem aan. “Wat bedoel je?”

“Soms voelt alles onrustig. Dan twijfel ik. Dan weet ik niet goed of het wel goed zit tussen mij en God.”

Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. “Waar gaat dit over?” vroeg ze. “Over storm,” zei Bram.

“En over twijfel,” zei Lies.

Oma knikte langzaam. “Dan past Romeinen 8 heel goed.”

Ze gingen aan tafel zitten. Oma sloeg de Bijbel open. “Paulus begint dit hoofdstuk met een heel belangrijke zin,” zei ze.

Ze las: ‘De mensen die bij Jezus Christus horen, zijn bevrijd van Gods straf.’ (Rom. 8:1, BGT)

Het werd stil. Bram keek op. “Bevrijdt, je wordt niet meer veroordeeld?”

“Ja,” zei oma. “Paulus zegt: als je bij Jezus hoort, dan zegt God niet meer dat je weg moet blijven. Je hoort bij Hem. (Rom. 8:1)”

Lies zei zacht: "Dus God wijst je niet meer af."

"Nee," zei oma.

Bram dacht na. "Ook niet als ik fouten maak?"

"Ook dan niet," zei oma vriendelijk. "Want Paulus zegt: Jezus heeft gedaan wat nodig was. (Rom. 8:1-3)"

Bram keek naar buiten. De wind blies nog steeds. "Dus ook als het vanbinnen stormt... ben ik nog bij God."

"Ja," zei oma. Ze las verder: 'De Geest van God helpt ons om te leven zoals God het wil.' (vgl. Rom. 8:5-6, BGT)

Lies vroeg: "Wat betekent dat?"

"Paulus zegt dat we niet alleen hoeven te leven," zei oma. "Als we ons laten leiden door Gods Geest, dan zijn we Gods kinderen. (Rom. 8:14)"

Bram keek op. "Dus ik hoef het niet alleen te doen?"

"Nee," zei oma.

Lies glimlachte. "Dat lijkt een beetje op hoofdstuk 7."

"Ja," zei oma. "Daar ging het over de strijd. En hier zegt Paulus: je staat er niet alleen voor."

Oma las nog een zin: 'Nee, God heeft ons zijn Geest gegeven om van ons zijn kinderen te maken' (Rom. 8:15, BGT)

Bram keek op. "Kinderen van God?"

"Ja," zei oma. "Paulus zegt: als je bij Jezus hoort, hoor je bij Gods familie. (Rom. 8:15-16)"

Lies zei zacht: "Dus God is niet ver weg."

"Nee," zei oma. "Hij is dichtbij. Als een Vader."

Bram keek weer naar buiten. De regen werd iets minder. "Dat voelt wel veilig," zei hij.

Oma knikte. "En Paulus zegt nog iets," zei ze.

Ze bladerde verder en las: 'Ik weet zeker dat niets ons kan scheiden van Gods liefde, die hij ons gegeven heeft door Christus Jezus.' (Rom. 8:39, BGT)

Het bleef even stil. Lies zei zacht: "Niets?"

"Niets," zei oma.

"Ook geen twijfel?" vroeg Bram.

"Nee."

"Ook geen fouten?"

"Nee."

"Ook geen moeilijke dagen?"

"Nee," zei oma.

Bram keek naar het raam. De wind ging liggen. De regen werd zachter. “Dus... Gods liefde blijft.”

“Ja,” zei oma.

“Ook als ik wankel.”

“Ja.”

“Ook als ik bang ben.”

“Ja.”

Bram knikte langzaam. “Dat is wel heel sterk,” zei hij.

Lies glimlachte. “Sterker dan storm.”

Oma legde haar hand op de open Bijbel.

“Onthoud dit goed,” zei ze. “Er is geen veroordeling voor wie bij Jezus horen.

(Rom. 8:1) Gods Geest helpt ons. (Rom. 8:14-15) En niets kan ons scheiden van Gods liefde. (Rom. 8:39)”

Bram keek nog eens naar buiten. De storm was bijna voorbij. Het licht kwam weer door de wolken. Hij glimlachte een beetje. “Dus ook als het stormt... ben ik veilig.”

Oma knikte.

“Ja. Bij Jezus ben je veilig.”

Het werd stil aan tafel. Rustig stil. En in die rust werd iets duidelijker: niets kan ons scheiden van de liefde van Christus.

(Rom. 8:39)

Kernzin

‘Dus wie één zijn met Christus Jezus, worden niet meer veroordeeld.’ (Rom. 8:1, BGT) ‘Niets kan ons scheiden van Gods liefde.’ (Rom. 8:39, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat mensen die bij Jezus horen niet meer veroordeeld worden. Gods Geest helpt hen. En niets kan hen scheiden van Gods liefde. (Rom. 8)

Herhaalzin

Niets kan mij scheiden van Gods liefde. Bij Jezus ben ik veilig. (Rom. 8:39)

Kleine vraag

Wat maakt jou soms onzeker of bang?

Kort gebed

Heer God, dank U dat niets mij kan scheiden van uw liefde. Dank U dat U bij mij blijft. Help mij om op U te vertrouwen. Amen.

Inleiding bij deel 3 - God blijft trouw (Romeinen 9–11)

In dit derde deel van de Romeinenbrief gaat Paulus verder. Hij schrijft over iets dat soms moeilijk is om te begrijpen. Hij schrijft over Gods trouw. Paulus ziet dat niet iedereen in Jezus gelooft. Dat maakt hem verdrietig. Hij zegt zelfs dat hij diepe pijn voelt in zijn hart. (Rom. 9:2)

Misschien herken je dat ook. Misschien ken jij iemand die niet gelooft. Of iemand die eerst wel geloofde, maar nu niet meer. Dat kan moeilijk en verdrietig zijn.

Paulus laat zien dat dat verdriet er mag zijn. Maar Paulus zegt ook iets anders. Hij zegt dat Gods plan niet mislukt. God blijft trouw aan wat Hij begonnen is. (Rom. 9:6)

In deze hoofdstukken leer je: dat Paulus verdriet heeft om mensen, dat Gods plan niet mislukt, dat God mensen niet loslaat en dat God trouw blijft.

Paulus gebruikt verschillende voorbeelden.

Hij laat zien dat God blijft werken, ook als wij het niet begrijpen. Soms begrijpen mensen Gods plan niet goed. Maar Paulus eindigt met verwondering: 'Wat een diepte van rijkdom, wijsheid en kennis van God!' (Rom. 11:33, BGT) Dat betekent: God is groter dan wij begrijpen. God is wijzer dan wij denken. En God blijft trouw.

Daarna verandert de toon van Paulus. Hij gaat vanaf hoofdstuk 12 praten over het leven met God. Niet alleen wat we geloven, maar ook hoe we leven.

Maar voordat Paulus daar begint, wil hij dat we dit goed begrijpen:

God blijft trouw. God laat niet los wat Hij begon. (Rom. 11:29)

Dat geeft rust. Ook als wij twifelen. Ook als anderen afhaken. Ook als we dingen niet begrijpen. God blijft trouw.

Dat is de boodschap van dit derde deel.

Romeinen 9 – God vergeet zijn volk niet

Het was stiller dan anders aan tafel. Bram zat met zijn handen om zijn kopje. Hij keek ernaar zonder te drinken.

Lies zag het. "Wat is er?"

Bram haalde zijn schouders op. "Ik denk aan iemand."

"Wie?"

"Een vriend," zei Bram. "Hij gelooft niet meer."

Het werd stil. Lies knikte langzaam. "Dat is moeilijk."

Bram keek naar de tafel. "Hij geloofde eerst wel. We gingen samen naar de kerk. Maar nu zegt hij dat hij er niets meer van gelooft."

Oma kwam binnen met de Bijbel. Ze zag meteen dat de sfeer anders was.

"Waar denken jullie aan?" vroeg ze.

"Over iemand die niet meer gelooft," zei Lies.

Oma ging zitten. "Dat is verdrietig," zei ze zacht.

Bram knikte. "Ja. Dan denk ik... hoe moet dat dan?"

Oma sloeg de Bijbel open. "Vandaag lezen we Romeinen 9. En Paulus begint daar ook met verdriet. (Rom. 9:1-2)"

Bram keek op. "Verdriet?"

"Ja," zei oma. Ze las: 'Ik ben ziek van verdriet. Ik zou willen dat ik mijn volk, mijn eigen mensen, kon helpen.'

(Rom. 9:2, BGT)

Lies keek op. "Paulus zegt dat echt zo."

"Ja," zei oma. "Paulus heeft verdriet om zijn eigen volk. Veel mensen luisteren niet naar het goede nieuws van Jezus. (Rom. 9:3)"

Bram knikte langzaam. "Dus Paulus kende dat ook."

"Ja," zei oma. "Hij hield van die mensen. En daarom deed het hem pijn dat ze Jezus niet aannamen."

Het werd stil. Bram zei zacht: "Dus verdriet daarover hoort er ook bij."

"Ja," zei oma. "Paulus laat zien dat liefde en verdriet vaak bij elkaar horen."

Lies vroeg: "Maar betekent dat dan dat Gods plan mislukt is?"

Oma schudde haar hoofd. "Nee," zei ze. "Paulus zegt juist dat Gods woord niet mislukt is. (Rom. 9:6)"

Ze las: 'Dat betekent niet dat God zijn belofte niet gehouden heeft.' (Rom. 9:6, BGT)

Bram keek op. "Dus God blijft trouw."

"Ja," zei oma. En ze las "Een deel van de Joden gelooft niet in Jezus Christus.

Toch blijven Gods beloftes voor zijn volk gelden (Rom. 9:6)"

Lies dacht na. "Dus God vergeet mensen niet."

"Nee," zei oma. "God werkt vaak anders dan wij denken. Maar Hij blijft trouw aan zijn belofte."

Bram keek naar buiten. "Dus ook als iemand wegloopt... is God er nog."

"Ja," zei oma.

"En God kan nog steeds werken."

"Ja."

Bram knikte langzaam.

Oma ging verder: "Paulus laat ook zien dat God mensen roept. Niet omdat mensen het verdienen, maar omdat God genadig is. (Rom. 9:15-16)"

Lies zei zacht: "Dus God begint."

"Ja," zei oma. "God begint met zijn genade. Net zoals we eerder zagen."

Bram keek weer naar zijn kopje. "Dus ik hoef niet te denken dat alles verloren is."

"Nee," zei oma vriendelijk.

"Maar ik mag hopen."

"Ja," zei oma.

Het werd rustig aan tafel. Oma legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze. “Paulus had verdriet om mensen. (Rom. 9:2) Maar Gods belofte blijft. (Rom. 9:6) God is genadig en trouw. (Rom. 9:15-16)”

Lies zei zacht: “God vergeet mensen niet.”

Bram knikte. Hij nam eindelijk een slok van zijn thee.

“Dat geeft wel hoop,” zei hij.

Oma glimlachte. “Ja,” zei ze. “Dat geeft hoop.”

Het bleef stil. Maar het was geen zware stilte meer. Meer een rustige stilte. En in die stilte werd iets duidelijker: Gods plan valt niet om. God blijft trouw. (Rom. 9:6)

Kernzin

‘Ik ben erg verdrietig en voel een diepe pijn in mijn hart.’ (Rom. 9:2, BGT)

‘Dat betekent niet dat God zijn belofte niet gehouden heeft.’ (Rom. 9:6, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus heeft verdriet omdat mensen niet in Jezus geloven. Maar hij zegt ook dat Gods plan niet mislukt. God blijft trouw aan zijn belofte. (Rom. 9)

Herhaalzin

God blijft trouw. God vergeet mensen niet. (Rom. 9:6)

Vraagje

Ken jij iemand om wie je bidt of hoopt dat hij of zij God leert kennen?

Kort gebed

Here God, U kent de mensen om wie wij ons zorgen maken. Dank U dat U trouw blijft. Help ons om te blijven hopen en bidden.

Amen.

Romeinen 10 – Het goede nieuws is dichtbij

Bram stond in de gang. Hij zocht zijn sleutels. Hij keek op de tafel. Niet daar. Hij keek op de kast. Niet daar. Hij keek in zijn jaszak. Ook niet.

“Lies,” riep hij, “heb jij mijn sleutels gezien?”

Lies kwam aanlopen. “Waar heb je ze voor het laatst gehad?”

“Dat weet ik niet.”

“Dat helpt niet,” zei Lies.

Bram zuchtte. “Misschien ben ik ze kwijt.”

Lies keek naar hem. “Heb je al in je andere jaszak gekeken?”

Bram keek. Hij stak zijn hand in zijn jaszak. Daar lagen ze. Hij keek een beetje beschaamd.

“Ze waren dichtbij,” zei Lies.

Bram knikte. “Dichterbij dan ik dacht.”

Op dat moment kwam oma binnen met de Bijbel. “Waar gaat dit over?” vroeg ze.

“Over iets zoeken dat al dichtbij was,” zei Lies.

Oma glimlachte. “Dat past mooi bij Romeinen 10.”

Ze gingen aan tafel zitten. Oma sloeg de Bijbel open.

“Paulus schrijft hier dat mensen God soms ver weg zoeken. Maar het goede nieuws is dichtbij. (Rom. 10:6-8)”

Bram keek op. “Dichtbij?”

Oma las: ‘Gods boodschap is dicht bij jullie: in jullie mond en in jullie hart. Gods boodschap is het goede nieuws waarover wij vertellen.’ (Rom. 10:8, BGT)

Lies zei zacht: “Dus God is niet ver weg.”

“Nee,” zei oma. “Paulus zegt dat mensen niet ver hoeven te zoeken. Het goede nieuws van Jezus komt dichtbij. (Rom. 10:8)”

Bram dacht na. “Dus je hoeft niet eerst iets groots te doen.”

“Nee,” zei oma. “Paulus zegt dat mensen mogen vertrouwen en Jezus mogen aanroepen. (Rom. 10:9-10)” Ze las: ‘Iedereen die hem Heer noemt, zal gered.’ (Rom. 10:13, BGT)

Bram keek op. “Iedereen?”

“Ja,” zei oma. “Paulus zegt: iedereen. Niet alleen sterke mensen. Niet alleen slimme mensen. Iedereen die de Heer roept. (Rom. 10:13)”

Lies glimlachte een beetje. “Dus ook mensen die twijfelen.”

“Ja,” zei oma.

“Ook mensen die bang zijn.”

“Ja.”

Bram keek naar zijn sleutels. “Dus net als mijn sleutels... het was dichterbij dan ik dacht.”

Oma glimlachte. “Ja, zo kun je het zien.”

Lies zei: “Dus Jezus is dichtbij.”

“Ja,” zei oma. “Je hoeft niet eerst perfect te zijn. Je mag Hem roepen. (Rom. 10:13)”

Bram knikte langzaam. “Dus als ik bid... is God dichtbij.”

“Ja,” zei oma.

“Ook als ik het moeilijk vind.”

“Ja.”

Bram keek naar de Bijbel. “Dat is eigenlijk heel eenvoudig.”

Oma knikte. “Ja. Paulus maakt het niet moeilijk. Het goede nieuws is dichtbij.”

Ze legde haar hand op de open Bijbel. “Onthoud dit goed,” zei ze.

“Het goede nieuws is dichtbij. (Rom. 10:8) Iedereen die de Heer roept, zal gered worden. (Rom. 10:13) Jezus is dichtbij. (Rom. 10)”

Lies zei zacht: “Je hoeft niet ver te zoeken.”

Bram glimlachte. Hij pakte zijn sleutels. “Dat scheelt,” zei hij.

Ze lachten.

En aan tafel werd iets duidelijker:

God is niet ver weg. Het goede nieuws is dichtbij. (Rom. 10:8)

Kernzin

‘Het goede nieuws is dicht bij je.’ (Rom. 10:8, BGT) ‘Iedereen die de hulp van de Heer vraagt, zal gered worden.’ (Rom. 10:13, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat mensen God niet ver weg hoeven te zoeken. Het goede nieuws van Jezus is dichtbij. Iedereen die de Heer aanroept, mag op Hem vertrouwen. (Rom. 10)

Herhaalzin

Jezus is dichtbij. Ik mag Hem roepen. (Rom. 10:13)

Vraagje

Wanneer bid jij tot God?

Kort gebed

Heer Jezus, Dank U dat U dichtbij bent. Help mij om U te zoeken en te vertrouwen.

Amen.

Romeinen 11 – God laat niet los wat Hij begon

Oma had een plant op tafel gezet. Een kleine plant. Met een paar groene blaadjes.

Bram keek ernaar. “Is die nieuw?” vroeg hij.

Oma knikte. “Ja. Ik kreeg hem cadeau.”

Bram bekeek de plant van alle kanten. “Hij ziet er een beetje... klein uit.”

“Dat klopt,” zei oma.

Lies kwam erbij staan. “Gaaf hij nog groeien?”

“Ja,” zei oma. “Als we hem verzorgen.”

Bram keek nog eens.

“Maar wat als hij het niet redt?”

Oma glimlachte. “Dan blijf ik hem toch verzorgen.”

“Waarom?” vroeg Bram.

“Omdat hij mij is gegeven,” zei oma.

Ze gingen zitten. Oma sloeg de Bijbel open. “Vandaag lezen we Romeinen 11. En daar gaat het ook over dat God niet loslaat wat Hij begonnen is. (Rom. 11)”

Bram keek op. "Niet loslaat?"

Oma knikte. Paulus stelt de vraag en geeft zelf antwoord: "Heeft God zijn eigen volk in de steek gelaten? Nee, natuurlijk niet! Kijk maar naar mij (Rom. 11:1-2)"

Oma las: 'God heeft zijn volk niet in de steek gelaten.' (Rom. 11:2, BGT)

Lies zei zacht: "Dus God laat niet los."

"Nee," zei oma. "Paulus zegt dat God trouw blijft."

Bram keek naar de plant. "Dus een beetje zoals met deze plant."

Oma glimlachte. "Ja. Zo kun je het zien."

Lies vroeg: "Maar waarom zegt Paulus dat?"

Oma dacht even na. "Omdat sommige mensen dachten dat Gods plan mislukt was. Maar Paulus zegt: God gaat door. (Rom. 11)"

Bram knikte langzaam. "Dus ook als dingen anders gaan dan je denkt..."

"Ja," zei oma. "God blijft trouw."

Ze las nog een zin: 'De liefde die God geeft, duurt eeuwig. Als hij iemand uitkiest, is dat voor altijd.'

(Rom. 11:29, BGT)

Bram keek op. "Dus God verandert niet zomaar van gedachten."

"Nee," zei oma. "God blijft trouw aan wat Hij begint."

Lies keek naar de plant. "Dus ook als een plant klein is... kan hij groeien."

"Ja," zei oma.

Bram dacht na. "Dus ook als mensen struikelen... laat God hen niet zomaar los."

"Nee," zei oma.

Het werd stil.

Bram keek naar de plant. Hij gaf hem een klein beetje water. "Voor de zekerheid," zei hij.

Lies glimlachte. Oma bladerde nog even verder en las: 'Zo geweldig is Gods wijsheid! Zo bijzonder zijn Gods beslissingen! Voor mensen zijn ze onbegrijpelijk, ongelofelijk, onvoorstelbaar.' (Rom. 11:33, BGT)

Bram keek op. "Wat betekent dat?" "Paulus zegt dat Gods plannen soms moeilijk te begrijpen zijn. Maar God is wijs. (Rom. 11:33)"

Lies knikte. "Dus ook als we het niet snappen... mogen we vertrouwen."

"Ja," zei oma. Ze legde haar hand op de open Bijbel.

"Onthoud dit goed," zei ze. "God laat niet los wat Hij begon. (Rom. 11:2)

God blijft trouw. (Rom. 11:29) Gods wijsheid is groter dan wij begrijpen. (Rom. 11:33)"

Bram keek naar de plant. "Dan blijf ik hem ook maar water geven," zei hij.

“Goed plan,” zei oma. Het werd rustig aan tafel. De plant stond klein en groen op tafel. Nog niet groot. Nog niet sterk. Maar hij stond er wel. En aan tafel werd iets duidelijker: God laat niet los wat Hij begon. (Rom. 11:2)

Kernzin

‘God heeft zijn volk niet verstoten.’ (Rom. 11:2, BGT)

‘God neemt zijn geschenken en zijn roeping niet terug.’ (Rom. 11:29, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat God trouw blijft. Hij laat niet los wat Hij begonnen is. Ook als mensen het moeilijk hebben of dingen anders lopen, blijft God trouw. (Rom. 11)

Herhaalzin

God laat niet los wat Hij begon.

God blijft trouw. (Rom. 11:29)

Vraagje

Wanneer vind jij het moeilijk om te blijven vertrouwen?

Kort gebed

Heer God, Dank U dat U trouw bent. Dank U dat U niet loslaat wat U begint.

Help mij om op U te vertrouwen.

Amen.

Inleiding bij deel 4 - Leven met elkaar (Romeinen 12–16)

In de eerste delen van dit boek ging het vooral over wat God doet. We leerden: dat Jezus redt, dat God vrede geeft, dat God trouw blijft, en dat niets ons kan scheiden van Gods liefde.

Nu komt Paulus bij een volgende stap. Hij gaat praten over het **leven met elkaar**. Want geloven in Jezus blijft niet alleen in je hoofd. Geloven wordt zichtbaar in hoe je leeft. In hoe je met mensen omgaat. In kleine dingen, elke dag.

In dit laatste deel schrijft Paulus over: liefde voor elkaar, rekening houden met elkaar, samen leven met verschillen, elkaar helpen en bemoedigen

Paulus weet dat mensen verschillend zijn. Niet iedereen denkt hetzelfde. Niet iedereen gelooft op dezelfde manier. Niet iedereen vindt dezelfde dingen belangrijk.

En toch zegt Paulus: blijf elkaar liefhebben. Dat is niet altijd makkelijk. Maar het is wel belangrijk.

Paulus zegt: ‘Heb elkaar lief.’ (Rom. 12:9), ‘Liefde doet geen kwaad.’ (Rom. 13:10)

Misschien herken je dit: Soms is het moeilijk om aardig te blijven. Soms begrijp je iemand niet. Soms irriteert iemand je. Dan helpt dit laatste deel.

Want Paulus zegt: Leef met liefde. Heb geduld. Help elkaar. En kijk naar Jezus.

Dit laatste deel is daarom heel praktisch. Niet groot en moeilijk. Maar klein en dichtbij. Zoals: iemand helpen, vriendelijk praten, geduld hebben en elkaar accepteren

Zo wordt geloof zichtbaar. Zo wordt leven met Jezus zichtbaar.

Aan het einde van de brief groet Paulus veel mensen. Dat laat zien dat geloven niet alleen is. Je hoort bij elkaar. Je hoort bij Gods familie. En zo eindigt de Romeinenbrief niet met moeilijke woorden, maar met mensen.

Mensen die samenleven met Jezus. Dat is ook de uitnodiging van dit laatste deel: Leef met Jezus. En leef met elkaar.

Hoofdstuk 12 – Leven als een dankjewel

Bram stond in de keuken met een handdoek. Hij keek naar de stapel afwas. Niet boos. Maar ook niet vrolijk.

Lies kwam binnen. "Wat doe je?"

"Ik help," zei Bram.

Lies keek naar de afwas. "Vrijwillig?"

Bram knikte langzaam. "Ja... denk ik."

"Dat is nieuw," zei Lies.

Bram haalde zijn schouders op.

"Oma heeft gisteren geholpen toen ik het moeilijk had. Dus... nu help ik."

Op dat moment kwam oma binnen. Ze keek verrast naar de afwas. "Wat gebeurt hier?" vroeg ze.

"Bram helpt," zei Lies.

Oma glimlachte. "Wat fijn," zei ze.

Bram werd een beetje rood.

"Ik dacht... als iemand goed voor je is... dan wil je ook iets terugdoen."

Oma knikte. "Dat past mooi bij vandaag. We lezen Romeinen 12."

Ze gingen aan tafel zitten. Oma sloeg de Bijbel open. "Paulus schrijft hier dat mensen die Gods liefde hebben ontvangen, anders gaan leven. (Rom. 12:1-2)"

Ze las: 'Laat je leven een offer zijn dat God graag wil aannemen. Dat betekent: leef als mensen die bij God horen. Want dat is de juiste manier om God te vereren.' (Rom. 12:1, BGT)

Bram keek op. "Een offer?"

Oma knikte. "Paulus bedoelt: je hele leven mag een geschenk of zeg maar een dankjewel worden voor God. Niet omdat je moet. Maar omdat God eerst goed voor je was. (Rom. 12:1)"

Lies zei zacht: "Dus niet eerst doen... maar eerst ontvangen."

"Ja," zei oma.

Bram dacht na. "Dus een beetje zoals met de afwas."

"Ja," zei oma glimlachend. "Niet omdat je moet, maar omdat je wilt."

Oma las verder: 'Leef niet zoals de mensen van deze wereld. Laat God u veranderen.' (Rom. 12:2, BGT)

Lies vroeg: "Wat betekent dat?"

"Paulus zegt dat God mensen van binnen verandert. En dat dat zichtbaar wordt in hoe ze leven. (Rom. 12:2)"

Bram knikte langzaam. "Dus geloof zie je ook."

"Ja," zei oma.

Ze bladerde verder en las: 'Jullie liefde voor elkaar moet echt zijn.'

(Rom. 12:9, BGT)

Bram keek op. "Oprecht?"

"Dat betekent: echt. Niet gespeeld. Niet toneel. Maar echte liefde. (Rom. 12:9)"

Lies glimlachte. "Dus niet alleen aardig doen... maar echt aardig zijn."

Bram keek naar de afwas. "Dan moet ik de rest ook maar doen."

"Dat zou mooi zijn," zei Lies.

Oma lachte zacht. Ze las nog een zin: 'Doe je uiterste best om met iedereen in vrede te leven' (Rom. 12:18, BGT)

Bram knikte. "Dat is soms moeilijk."

"Ja," zei oma. "Paulus weet dat ook. Daarom zegt hij: voor zover het mogelijk is."

Het werd rustig aan tafel. Oma legde haar hand op de open Bijbel. "Onthoud dit goed," zei ze. "Leef als een dankjewel voor God. (Rom. 12:1) Laat God je van binnen veranderen. (Rom. 12:2) Heb elkaar echt lief. (Rom. 12:9)"

Lies zei zacht: "Geloof zie je in hoe je leeft."

Bram stond op. Hij pakte de handdoek.

“Dan ga ik maar verder,” zei hij.

“Met de afwas?” vroeg Lies.

“Ja,” zei Bram.

“Dat is een goed begin.”

Oma glimlachte.

En in de keuken klonk het zachte geluid van water en borden.

Niet omdat het moest. Maar als een klein dankjewel.

Leven met Jezus wordt zichtbaar in kleine dingen. (Rom. 12)

Kernzin

‘Laat uw hele leven een geschenk zijn voor God.’ (Rom. 12:1, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat mensen die Gods liefde kennen, anders gaan leven. Niet omdat het moet, maar als een dankjewel. Liefde wordt zichtbaar in wat je doet. (Rom. 12)

Herhaalzin

Mijn leven mag een dankjewel zijn voor God. Liefde wordt zichtbaar in kleine dingen. (Rom. 12)

Vraagje

Wat kun jij doen als dankjewel voor God?

Kort gebed

Heer God, Dank U voor uw liefde. Help mij om te leven als een dankjewel.

Help mij om anderen lief te hebben.

Amen.

Romeinen 13 – Liefde is het belangrijkste

Bram liep mopperend door de gang.

“Wat is er?” vroeg Lies. “De vuilnis,” zei Bram.

“Wat is daarmee?” “Ik moet hem buiten zetten.”

Lies keek hem aan. “Dat is toch niet zo erg?”

“Het is zwaar,” zei Bram. “En het regent.”

Lies keek naar buiten. “Het regent een beetje.”

Bram zuchtte. “Precies.”

Op dat moment kwam oma binnen. “Waar gaat dit over?” vroeg ze.

“Over de vuilnis,” zei Lies.

Oma glimlachte. “Wie heeft gezegd dat die naar buiten moet?”

“Jij,” zei Bram.

“Klopt,” zei oma vriendelijk.

Bram pakte de vuilniszak. “Waarom moet dat eigenlijk?” vroeg hij.

“Omdat het anders een rommel wordt,” zei oma.

Bram knikte. Hij liep naar de deur. Toen draaide hij zich nog even om. “Dus regels zijn soms gewoon handig?”

Oma glimlachte. “Dat past goed bij vandaag. We lezen Romeinen 13.”

Ze gingen aan tafel zitten. Oma sloeg de Bijbel open. "Paulus schrijft dat regels en afspraken belangrijk zijn. (Rom. 13:1)"

Ze las: 'Iedereen moet de overheid gehoorzamen.' (Rom. 13:1, BGT)

Bram keek op. "Dus Paulus zegt dat regels er niet voor niets zijn."

"Ja," zei oma. "Paulus zegt dat regels helpen om samen te leven. (Rom. 13:1-4)"

Lies knikte. "Zoals verkeersregels."

"Ja," zei oma. "Of afspraken in huis."

Bram stond op. "Ik ga snel even de vuilnis buiten zetten" zei Bram. Het is nu droog. En hij liep weg

Bram kwam terug van buiten. "De vuilnis staat buiten," zei hij.

"Dank je," zei oma.

Bram ging weer zitten. "Dus regels zijn soms best nuttig."

"Ja," zei oma. Ze las verder: 'Want als je houdt van de ander, heb je precies gedaan waar het in de wet om gaat.' (Rom. 13:8, BGT)

Lies keek op. "Dus Paulus zegt dat liefde het belangrijkste is."

"Ja," zei oma. "Paulus zegt dat liefde de kern is. (Rom. 13:8-10)"

Ze las nog een zin: 'Wie liefheeft, doet de ander geen kwaad.' (Rom. 13:10, BGT)

Bram dacht na. "Dus als je liefheeft... doe je geen verkeerde dingen."

"Ja," zei oma.

"Dan steel je niet."

"Nee."

"Dan doe je niemand pijn."

"Nee."

"Dan help je juist."

"Ja," zei oma.

Lies glimlachte. "Dus liefde is eigenlijk de belangrijkste regel."

Oma knikte. "Paulus zegt ook dat we wakker moeten worden," zei ze.

Ze las: 'Het is tijd om wakker te worden.' (Rom. 13:11, BGT)

Bram keek op. "Wakker worden?"

"Paulus bedoelt: leef bewust met God. Niet slordig, maar aandachtig. (Rom. 13:11-12)"

Bram knikte langzaam. "Dus niet zomaar leven... maar bewust goed doen."

"Ja," zei oma.

Het werd rustig aan tafel. Oma legde haar hand op de open Bijbel.

"Onthoud dit goed," zei ze. "Regels helpen om samen te leven. (Rom. 13:1)

Liefde is het belangrijkste. (Rom. 13:8) Liefde doet geen kwaad. (Rom. 13:10)"

Lies zei zacht: "Liefde is de kern."

Bram glimlachte. “Zelfs bij de vuilnis,” zei hij.

Oma lachte. Buiten was de regen al minder geworden. De vuilnis stond netjes buiten. En aan tafel werd iets duidelijker:

Liefde doet geen kwaad. (Rom. 13:10)

Kernzin

‘Wie liefheeft, doet de ander geen kwaad.’ (Rom. 13:10, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat regels helpen om samen te leven. Maar het belangrijkste is liefde. Wie liefheeft, doet geen kwaad. (Rom. 13)

Herhaalzin

Liefde doet geen kwaad. Liefde is het belangrijkste. (Rom. 13:10)

Vraagje

Hoe kun jij vandaag liefde laten zien?

Kort gebed

Heer God, Help mij om anderen lief te hebben. Help mij om goed te doen.
Amen.

Hoofdstuk 14 – Wees geduldig met elkaar

Bram zat aan tafel met een bord voor zich. Op het bord lag broccoli.

Bram keek ernaar alsof de broccoli hem iets had misdaan.

Lies keek naar hem. “Wat is er?”

“Ik weet niet of ik dit ga eten,” zei Bram.

“Het is gewoon broccoli.”

“Ja,” zei Bram. “Maar ik vind het niet lekker.”

Lies haalde haar schouders op. “Ik wel.”

Bram keek verbaasd. “Echt?”

“Ja.”

Bram dacht even na. “Dus jij vindt het lekker... en ik niet.”

“Ja,” zei Lies.

Op dat moment kwam oma binnen. Ze zag de broccoli. “Wat is er aan de hand?” vroeg ze.

“Bram twijfelt over broccoli,” zei Lies.

Oma glimlachte. “Dat past eigenlijk goed bij vandaag. We lezen Romeinen 14.”
Ze gaat aan tafel zitten bij Bram en Lies.

Oma sloeg de Bijbel open. "Paulus schrijft hier dat mensen verschillend kunnen denken over dingen. (Rom. 14)"

Bram keek op. "Zoals broccoli?"

Oma glimlachte. "Ja, zo kun je het zien."

Ze las: 'Aanvaard mensen die twifelen in hun geloof, en veroordeel hen niet.' (Rom. 14:1)

Lies zei zacht: "Dus Paulus zegt dat mensen verschillend mogen zijn."

"Ja," zei oma. "Niet iedereen denkt hetzelfde. En dat is niet erg. (Rom. 14:1-3)"

Bram keek naar zijn bord.

"Dus als jij broccoli lekker vindt... is dat oké."

"Ja," zei Lies. "En als ik het niet lekker vind... ook."

"Ja," zei oma.

Ze las verder: 'Zeg nooit over andere gelovigen: 'Wat zij doen, is verkeerd!' En denk ook niet dat je beter bent dan andere gelovigen' (Rom. 14:10, BGT)

Bram knikte langzaam. "Dus we hoeven elkaar niet te beoordelen."

"Nee," zei oma. "Paulus zegt: we horen allemaal bij God. (Rom. 14:10)"

Lies dacht na. "Dus niet zeggen: jij bent fout... omdat je anders denkt."

"Precies," zei oma.

Bram prikte een stukje broccoli. Hij keek ernaar. Toen nam hij een kleine hap.

"En?" vroeg Lies.

Bram dacht even. "Het is nog steeds broccoli," zei hij.

Lies moest lachen.

Oma glimlachte. Ze las nog een zin: 'We moeten in vrede met elkaar leven en elkaar steunen. Daar moeten we ons uiterste best voor doen.' (Rom. 14:19, BGT)

Lies zei zacht: "Dus vrede is belangrijk."

"Ja," zei oma. "Paulus zegt: wees geduldig met elkaar. Help elkaar. (Rom. 14:19)"

Bram knikte. "Dus geen ruzie over broccoli."

"Dat lijkt me verstandig," zei oma.

Het werd rustig aan tafel. Oma legde haar hand op de open Bijbel. "Onthoud dit goed," zei ze. "Mensen kunnen verschillend denken. (Rom. 14:1) Veroordeel elkaar niet. (Rom. 14:10) Zoek vrede en help elkaar. (Rom. 14:19)"

Lies glimlachte. "Dat is eigenlijk best mooi."

Bram keek naar zijn bord. Hij schoof de broccoli een beetje opzij. "Niet perfect," zei hij.

"Maar wel vrede," zei Lies.

Oma glimlachte. En aan tafel werd iets duidelijker: we hoeven niet hetzelfde te zijn om elkaar lief te hebben. (Rom. 14)

Kernzin

‘Laten we doen wat goed is voor de vrede en wat helpt om elkaar te versterken.’ (Rom. 14:19, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat mensen verschillend mogen denken. We hoeven elkaar niet te veroordelen. Het belangrijkste is vrede en liefde. (Rom. 14)

Herhaalzin

Wees geduldig met elkaar. Zoek vrede. (Rom. 14:19)

Vraagje

Vind jij het moeilijk als iemand anders denkt dan jij?

Kort gebed

Heer God, help mij om geduldig te zijn. Help mij om anderen te accepteren.

Help mij om vrede te zoeken.

Amen.

Hoofdstuk 15 – Elkaar helpen en bemoedigen

Bram zat aan tafel met een puzzel. Hij keek naar de stukjes. Hij draaide er één om. Toen nog één. Hij zuchtte.

“Wat is er?” vroeg Lies.

“Deze puzzel lukt niet,” zei Bram.

Lies kwam naast hem zitten.

“Mag ik helpen?”

Bram knikte.

Samen begonnen ze te zoeken. Lies vond een hoekje. Bram vond een rand.

Langzaam groeide de puzzel.

Oma kwam binnen en bleef even staan kijken. “Wat gebeurt hier?” vroeg ze.

“Puzzelen,” zei Bram. “En helpen,” zei Lies.

Oma glimlachte. “Dat past goed bij vandaag. We lezen Romeinen 15.”

Ze ging ook aan tafel zitten. Oma sloeg de Bijbel open.

“Paulus schrijft hier: “Wij moeten hen helpen, en niet bezig zijn met wat goed is voor onszelf.” (Rom. 15:1)”

Ze las: 'Wij moeten rekening houden met de zwakken, en niet alleen doen wat wij zelf willen.' (Rom. 15:1, BGT)

Bram keek op. "Dus als iemand moeite heeft... help je."

"Ja," zei oma. "Paulus zegt dat we elkaar moeten dragen. (Rom. 15:1-2)"

Lies knikte. "Zoals bij de puzzel."

"Ja," zei oma. Ze las verder: 'Ieder van ons moet doen wat goed is voor de ander en wat de ander helpt.'

(vgl. Rom. 15:2, BGT)

Bram dacht na. "Dus niet alleen aan jezelf denken."

"Nee," zei oma. "Paulus zegt dat we elkaar mogen helpen en bemoedigen."

Ze bladerde verder en las: 'Alles wat vroeger in de heilige boeken geschreven is, is bedoeld om ons te leren. Daardoor krijgen we hoop.' (Rom. 15:4, BGT)

Lies keek naar de Bijbel. "Dus de Bijbel geeft hoop."

"Ja," zei oma. "Paulus zegt dat God mensen moed en troost geeft. (Rom. 15:4-5)"

Bram knikte langzaam. "Dus als iemand het moeilijk heeft... kun je helpen."

"Ja," zei oma.

"En ook bemoedigen."

"Ja."

Oma las nog een zin: 'Aanvaard elkaar, zoals Christus jullie aanvaard heeft.' (Rom. 15:7, BGT)

Het werd even stil. Lies zei zacht:

"Zoals Jezus ons aanvaardt."

"Ja," zei oma.

Bram keek naar de puzzel op tafel.

"Dus ook als iemand langzaam is..."

"Ja," zei oma.

"Of anders denkt..."

"Ja."

"Of hulp nodig heeft..."

"Ja."

Bram knikte. "Dan help je elkaar."

"Ja," zei oma.

Ze legde haar hand op de open Bijbel. "Onthoud dit goed," zei ze.

"Help elkaar. (Rom. 15:1) Bemoedig elkaar. (Rom. 15:4-5) Aanvaard elkaar zoals Jezus dat doet. (Rom. 15:7)"

Lies glimlachte. "Dat maakt samenleven mooier."

Bram stond op. Hij pakte de puzzel weer.

"Kom," zei hij. "Verder puzzelen?"

“Ja,” zei Lies.

Ze gingen samen verder. Langzaam viel het laatste stukje op zijn plaats.
En aan tafel werd iets duidelijker: samen gaat het beter dan alleen. (Rom. 15)

Kernzin

‘Aanvaard elkaar, zoals Christus jullie aanvaard heeft.’ (Rom. 15:7, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus zegt dat mensen elkaar moeten helpen en bemoedigen. We mogen elkaar aanvaarden zoals Jezus ons aanvaardt. (Rom. 15)

Herhaalzin

Help elkaar. Aanvaard elkaar. (Rom. 15:7)

Vraagje

Wie kun jij vandaag helpen?

Kort gebed

Heer Jezus, help mij om anderen te helpen. Help mij om vriendelijk te zijn.
Amen.

Romeinen 16 – Groeten en samen verder

Bram zat aan tafel met een stapel kaarten.

“Wat ga je doen?” vroeg Lies.

“Ik ga kaartjes schrijven,” zei Bram.

“Voor wie?”

“Voor een paar mensen,” zei Bram. “Voor Jan, en voor mevrouw De Vries... en voor Peter.”

Lies keek verrast. “Dat zijn er best veel.”

Bram knikte. “Ze hebben me geholpen. Dus ik wil even iets sturen.”

Op dat moment kwam oma binnen. Ze keek naar de stapel kaarten.

“Wat gebeurt hier?” vroeg ze.

“Bram schrijft kaartjes,” zei Lies.

Oma glimlachte. “Wat mooi.”

Bram haalde zijn schouders op. “Ik dacht... het is goed om mensen te bedanken.”

Oma knikte. “Dat past goed bij vandaag. We lezen Romeinen 16.”

Ze gingen zitten. Oma sloeg de Bijbel open. “Dit is het laatste hoofdstuk van de brief,” zei ze. “En Paulus noemt hier heel veel mensen. Hij groet hen en bedankt hen. (Rom. 16)”

Bram keek op. “Dus Paulus schrijft ook kaartjes?”

Oma glimlachte. “Een beetje wel.” Ze las: ‘Groet Priscilla en Aquila, mijn medewerkers in het werk van Christus Jezus.’ (Rom. 16:3, BGT)

Lies zei zacht: “Hij noemt hun namen.”

“Ja,” zei oma. “Paulus kent deze mensen. Ze hebben samengewerkt. Ze hebben elkaar geholpen. (Rom. 16:3-4)”

Bram knikte. “Dus Paulus stond er niet alleen voor.”

“Nee,” zei oma. “Paulus laat zien dat je geloven samen met anderen doet.”

Ze bladerde verder. “Paulus noemt nog veel meer mensen,” zei ze.

“Mensen die hielpen, bemoedigden, en samen werkten. (Rom. 16)”

Lies glimlachte. “Dus geloven is niet alleen.”

“Nee,” zei oma. “Je hoort bij elkaar.”

Bram schreef een kaart. Hij las hardop: “Bedankt dat je me hebt geholpen.”

Hij keek op. “Dat is eigenlijk een beetje zoals Paulus.”

“Ja,” zei oma. Ze las nog een zin: ‘God zal jullie de kracht geven om het kwaad te weerstaan en Hij zal jullie vrede geven.’

(vgl. Rom. 16:20, BGT)

Lies zei zacht: “God gaat met hen verder.”

“Ja,” zei oma. “Paulus eindigt met hoop en zegen.”

Bram schreef nog een kaart. “Dus de brief eindigt niet met moeilijke woorden.”

“Nee,” zei oma. “Hij eindigt met mensen. Met groeten. Met samen verder.”

Het werd rustig aan tafel. Oma legde haar hand op de open Bijbel.

“Onthoud dit goed,” zei ze. “Paulus groet veel mensen. (Rom. 16) Geloven doe je samen. (Rom. 16) God gaat met ons verder. (Rom. 16:20)”

Lies glimlachte. “Dat is een mooi einde.”

Bram knikte. Hij legde de kaarten op een stapel.

“Zo,” zei hij. “Klaar.”

Oma glimlachte. De kaarten lagen klaar. De brief van Paulus was bijna uitgelezen. Maar het verhaal ging verder.

Want geloven gaat samen. En aan tafel werd iets duidelijker: je staat er niet alleen voor. We gaan samen verder. (Rom. 16)

Kernzin

‘Groet Priscilla en Aquila, mijn medewerkers in het werk van Christus Jezus.’
(Rom. 16:3, BGT)

Eenvoudige uitleg

Paulus groet veel mensen en bedankt hen. Hij laat zien dat geloven samen gaat. We helpen en bemoedigen elkaar. (Rom. 16)

Herhaalzin

We geloven samen. We helpen elkaar. (Rom. 16)

Vraagje

Wie helpt jou in het geloof?

Kort gebed

Heer God, dank U voor de mensen om mij heen. Help ons om elkaar te helpen.
Amen.

Spiegel jezelf in de Romeinenbrief van Paulus

Inleiding bij deel 2 — Misschien is dat vandaag jouw spiegel

In het eerste deel van dit boek liepen we mee met Bram, Lies en oma. Aan de keukentafel, met een kop thee, een scheve sok, een moeilijke vraag of een gewone dag, ontdekten we samen de brief van Paulus aan de Romeinen. We zagen hoe Paulus steeds weer wijst naar Jezus Christus: niet onze prestaties, niet onze vroomheid, niet onze kracht, maar Zijn genade, Zijn trouw en Zijn redding.

Dat eerste deel helpt om de Romeinenbrief eenvoudig te begrijpen. Maar begrijpen alleen is niet genoeg. Gods Woord wil niet alleen uitgelegd worden — het wil ook ons hart raken. Daarom volgt nu een tweede deel.

De spiegelverhalen zijn anders van toon. Eigenlijk geen echte verhalen. Minder gesprek, minder uitleg aan tafel, en meer stilte om zelf na te denken. Hier kijken we niet alleen naar Bram of Lies, maar ook en vooral naar onszelf. Want de vragen van Paulus zijn nog steeds onze vragen.

Probeer ik mezelf te redden?

Durf ik echt te vertrouwen op Christus?

Zoek ik vrede of vooral mijn gelijk?

Leef ik uit liefde of uit trots?

Geloof ik dat niets mij kan scheiden van Gods liefde?

Deze pagina's zijn bedoeld als spiegel. Niet om ons moedeloos te maken, maar om ons eerlijk voor God te brengen. Want juist daar wil Christus ons ontmoeten: niet in een mooi verhaal over onszelf, maar in waarheid, genade en nieuw leven.

Daarom komt steeds dezelfde uitnodiging terug: **Misschien is dat vandaag jouw spiegel**. Niet als een oordeel, maar als een open deur.

Want de Romeinenbrief is niet alleen een brief om te lezen.

Het is een brief waarin God ons uitnodigt om opnieuw naar Jezus te kijken — en van daaruit ook naar onszelf.

Spiegel Romeinen 1 — Je laten dragen door Jezus

Sommige mensen zijn hun hele leven bezig met goed genoeg zijn. Goed genoeg voor anderen. Goed genoeg voor God. Goed genoeg om eindelijk rust te voelen. Ze proberen vriendelijk te zijn. Netter te leven. Meer geduld te hebben. Minder fouten te maken. Meer geloof te tonen. En ergens blijft steeds dezelfde stille vraag terugkomen: Ben ik genoeg? Dat is geen kleine vraag. Veel mensen dragen die zonder het hardop te zeggen. Zeker wanneer het leven moeilijk wordt. Bij ziekte. Bij schuld. Bij angst voor de dood. Bij de gedachte aan God. Dan komt de vraag ineens dichtbij: Heb ik wel genoeg geloof? Heb ik wel genoeg goed gedaan? Ben ik wel echt gered?

Paulus begint zijn brief aan de Romeinen niet met die vraag. Hij begint niet bij ons. Hij begint bij Jezus. Dat is misschien wel het belangrijkste van de hele brief. Niet: kijk eerst naar jezelf. Maar: kijk eerst naar Christus. Paulus zegt: ik schaam mij niet voor het goede nieuws. Want dat goede nieuws redt mensen. (Rom. 1:16) Dat is opvallend. Hij zegt niet: jouw sterke geloof redt jou. Hij zegt: het goede nieuws redt. De redding rust niet op de grootte van jouw geloof, maar op de grootte van Jezus. Hij was trouw genoeg. Hij gehoorzaamde waar wij falen. Hij droeg wat wij niet kunnen dragen. Hij stierf werkelijk voor zondaren. En Hij vertrouwde Zichzelf helemaal toe aan de Vader. Daar ligt de zekerheid. Niet in hoe stevig jij vasthoudt, maar in Wie jou vasthoudt. Dat geeft rust. Want geloof is dan niet eerst een prestatie, maar ontvangen. Niet jezelf optillen naar God, maar je laten dragen door Christus. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je moe van het proberen? Ben je bang dat jouw geloof te klein is? Denk je soms dat God vast meer van je verwacht? Hoor dan Paulus opnieuw: Ik schaam mij niet voor het goede nieuws. Dat goede nieuws zegt niet: word eerst beter. Het zegt: Jezus is gekomen voor mensen die zichzelf niet kunnen redden. En dat is precies waarom het goed nieuws heet.

Spiegelzin: Niet mijn geloofsgrootte redt mij, maar Jezus Christus.

Spiegel Romeinen 2 — God kijkt dieper dan de buitenkant

Van buiten kan een leven er heel netjes uitzien. De juiste woorden. De goede gewoonten. Een vriendelijk gezicht. Een leven zonder grote schandalen. Mensen kunnen daar veel waarde aan hechten. Wie zich goed gedraagt, lijkt al snel ook geestelijk sterk. En eerlijk gezegd doen we dat zelf ook. We vergelijken. Wie leeft netter? Wie bidt meer? Wie doet de juiste dingen? Wie lijkt dichter bij God? Dat voelt veilig. Want zolang geloof vooral aan de buitenkant zichtbaar moet zijn, kun je nog iets laten zien.

Maar Paulus wordt in Romeinen 2 juist daar heel scherp. Hij zegt eigenlijk: God kijkt niet alleen naar wat zichtbaar is. Hij kijkt dieper. Niet alleen naar gedrag, maar naar het hart. Niet alleen naar woorden, maar naar waarheid. Niet alleen naar wat mensen zien, maar naar wat jij bent wanneer niemand kijkt.

Dat is confronterend. Want veel van ons geloof kan ongemerkt ook een beetje zelfbescherming worden. Een nette buitenkant. Een goed imago. Een manier om jezelf gerust te stellen. Maar God laat Zich niet misleiden door buitenkant. En eigenlijk is dat ook genade. Want als God alleen naar prestaties keek, zou geloof een toneelstuk worden. Dan moesten we vooral indruk maken. Maar God zoekt geen voorstelling. Hij zoekt waarheid.

Paulus zegt dat echte verandering van binnen begint. Niet alleen regels volgen, maar een vernieuwd hart. (Rom. 2:29) Dat kunnen wij niet zelf maken. Dat is het werk van God. Hij wil niet alleen gedrag oppoetsen, maar mensen werkelijk nieuw maken door Jezus Christus. Dat is veel dieper. En ook veel mooier.

Want dan hoef je niet langer te leven vanuit schijn. Dan mag je eerlijk worden. Ook over wat nog rommelig is. Ook over wat nog niet goed is. Ook over wat je liever verborgen houdt. Juist daar wil Christus komen. Niet alleen in het nette deel van je leven, maar ook onder de tafel. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je vooral bezig met hoe het eruitziet? Met wat anderen van je denken? Met netjes genoeg geloven? Vraag dan niet alleen: ziet het goed eruit? Maar ook: wat ziet God in mijn hart? En wees niet bang voor dat antwoord. Want Jezus kwam niet voor perfecte mensen, maar voor echte mensen.

Spiegelzin: God kijkt niet alleen naar mijn buitenkant, maar naar mijn hart.

Spiegel Romeinen 3 — Niemand redt zichzelf

Bijna iedereen maakt ergens lijstjes. Niet altijd op papier, maar wel vanbinnen. Dingen die goed gingen. Dingen waar je trots op bent. Momenten waarop je vriendelijk was. Keuzes waarin je het juiste deed. En vaak ook het tegenovergestelde. Fouten. Spijt. Woorden die je liever terug zou nemen. Dingen waarvan je hoopt dat niemand ze echt weet. Zo leven veel mensen ongemerkt alsof er ergens een weegschaal staat. Aan de ene kant het goede. Aan de andere kant het verkeerde. En diep vanbinnen hopen we dat de goede kant uiteindelijk zwaarder zal zijn. Dat God zal zeggen: het was genoeg.

Dat klinkt logisch. Maar Paulus haalt die gedachte in Romeinen 3 helemaal onderuit. Hij zegt niet: de meeste mensen doen hun best. Hij zegt: iedereen komt tekort. (Rom. 3:23) Dat is confronterend. Want het betekent dat niemand zichzelf bij God naar binnen werkt. Niet de brave mens. Niet de gelovige mens. Niet degene met de mooiste lijst. Niemand. Dat klinkt eerst als slecht nieuws. En eigenlijk is dat het ook.

Maar juist daar begint het evangelie. Want als niemand zichzelf redt, hoeft ook niemand zichzelf meer te redden. Paulus zegt dat God mensen vrijspreekt als een geschenk, door Jezus Christus. (Rom. 3:24) Dat verandert alles. Dan wordt geloof niet langer een gevecht om genoeg te zijn. Dan wordt het ontvangen. Niet mijn lijst redt mij. Niet mijn prestaties. Niet mijn verleden. Jezus redt. Zijn gehoorzaamheid. Zijn offer. Zijn trouw aan de Vader. Daar ligt de grond onder je voeten. Dat maakt klein. Maar ook vrij. Want genade begint precies daar waar zelfredding stopt. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je nog bezig met bewijzen dat je goed genoeg bent? Ben je moe van de weegschaal? Laat haar los. God vraagt niet om jouw perfecte lijst. Hij wijst naar Christus. En zegt: kijk naar Hem.

Spiegelzin: Niet mijn lijst redt mij, maar Jezus Christus.

Spiegel Romeinen 4 — Vertrouwen is geen prestatie

Sommige mensen denken bij geloof vooral aan sterk zijn. Zeker weten. Niet twijfelen. Vast vertrouwen zonder wankelen. Alsof geloof betekent dat je nooit bang bent. Dat je altijd rust voelt. Altijd zekerheid hebt. Altijd moedig bent. En als dat niet zo is, kan schaamte snel dichtbij komen. Misschien geloof ik niet goed genoeg. Misschien is mijn vertrouwen te klein. Misschien hoort een echte christen steviger te staan.

Paulus wijst in Romeinen 4 naar Abraham. Niet naar een perfecte man. Maar naar iemand die moest leren vertrouwen. Hij kreeg een belofte die menselijk gezien onmogelijk leek. En toch hield hij zich vast aan God.

Niet omdat Abraham zo indrukwekkend was, maar omdat God betrouwbaar is. Dat is belangrijk. De kracht van geloof zit niet eerst in degene die gelooft, maar in Degene op Wie je vertrouwt.

Een klein geloof kan rusten op een grote Christus. Zoals een trillende hand toch stevig vastgehouden kan worden. Dat is bevrijdend. Want dan wordt geloof geen examen dat je moet halen. Geen bewijs van geestelijke kracht. Maar een open hand. Ontvangen. Vertrouwen dat God waarmaakt wat Hij belooft.

Abraham werd niet gered omdat hij indrukwekkend geloofde, maar omdat hij God vertrouwde. Dat is ook voor ons de weg. Niet verdienen. Niet presteren. Vertrouwen. En zelfs dat vertrouwen is uiteindelijk genade. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je bang dat jouw geloof te klein is? Denk je dat God vooral kijkt naar de sterkte van jouw vasthouden? Kijk dan opnieuw. Niet jouw hand staat centraal, maar Christus Die jou vasthoudt. En Hij laat niet los.

Spiegelzin: Niet de kracht van mijn geloof, maar de trouw van God geeft zekerheid.

Spiegel Romeinen 5 — Vrede die je niet zelf kunt maken

Sommige stiltes zijn zwaar. Na een ruzie. Na woorden die te hard waren. Na afstand die ineens voelbaar wordt. Je zit tegenover elkaar, maar het voelt alsof er iets tussen staat. Soms probeer je het op te lossen. Een gesprek. Een excuus. Een voorzichtig begin. Maar niet alles laat zich makkelijk herstellen.

Sommige breuken zitten dieper. En eerlijk gezegd geldt dat ook in de relatie met God. Veel mensen dragen ongemerkt een gevoel van afstand. Alsof er iets tussen zit. Schuld. Schaamte.

De gedachte dat God vast teleurgesteld is. Dan wordt geloof soms een poging om het weer goed te maken. Meer bidden. Beter leven. Meer je best doen. Alsof vrede terugkomt door harder werken.

Maar Paulus zegt in Romeinen 5 iets anders. Wij hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus. (Rom. 5:1) Niet: wij maken vrede. Maar: wij hebben vrede. Dat is een wereld van verschil. De vrede begint niet bij onze prestatie, maar bij Christus. Hij heeft gedragen wat tussen God en ons in stond.

Hij heeft niet alleen gesproken over verzoening, maar die zelf tot stand gebracht. Daarom hoeft geloof niet te leven van voortdurende onzekerheid. Niet steeds opnieuw afvragen: is het wel goed tussen God en mij? In Christus is er vrede. Dat betekent niet dat het leven altijd rustig voelt. Maar wel dat de diepste breuk hersteld is.

God zegt niet langer: blijf op afstand. Maar: kom dichtbij. Dat geeft rust die dieper gaat dan gevoel. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Loop je nog rond alsof je Gods gunst moet terugverdienen? Draag je een stille angst dat het misschien niet goed zit? Hoor dan Paulus: Wij hebben vrede met God. Niet omdat jij alles hebt opgelost, maar omdat Jezus dat heeft gedaan.

Spiegelzin: Ik hoef geen vrede met God te maken. In Jezus is er vrede.

Spiegel Romeinen 6 — Nieuw leven vraagt nieuwe stappen

Verandering klinkt vaak mooier dan ze voelt. We bidden erom. We verlangen ernaar. We zeggen dat we een nieuw begin willen. Maar wanneer het oude losgelaten moet worden, blijkt dat ineens moeilijk. Want het oude is vertrouwd. Zelfs wanneer het niet goed is. Oude patronen. Oude manieren van reageren. Oude gewoonten die ergens ook veiligheid geven. Mensen zeggen soms: zo ben ik nu eenmaal. En vaak bedoelen ze eigenlijk: ik weet niet goed hoe ik anders moet leven.

Paulus schrijft in Romeinen 6 dat wie bij Christus hoort, nieuw leven ontvangt. (Rom. 6:4) Dat klinkt prachtig. Maar nieuw leven betekent ook dat het oude niet meer de baas is. Dat is niet altijd makkelijk. Want zonde verdwijnt niet zonder strijd. Het oude trekt nog. Zoals een oude jas die niet mooi meer is, maar wel vertrouwd zit.

Toch zegt Paulus: je bent niet geroepen om terug te kruipen in wat Christus juist heeft doorbroken. Je bent geroepen tot nieuw leven. Dat vraagt oefenen. Soms kleine stappen. Soms vallen en weer opstaan. Soms opnieuw kiezen voor wat goed is. Niet om jezelf te redden, maar omdat je al bij Christus hoort.

Dat verschil is belangrijk. Heilig leven is geen poging om Gods liefde te verdienen. Het is leven vanuit liefde die je al ontvangen hebt. Zoals iemand die leert lopen in vrijheid. Niet perfect. Maar wel echt onderweg. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je blijven hangen in iets waarvan je weet dat het niet meer bij je past? Zeg je te snel: ik verander toch niet? Kijk dan opnieuw naar Christus. Hij geeft niet alleen vergeving, maar ook nieuw leven. En Hij laat je niet staan waar je was.

Spiegelzin: Ik hoef niet terug naar het oude. In Christus mag ik nieuw leven leren.

Spiegel Romeinen 7 — De strijd in jezelf betekent niet dat God weg is

Soms is de moeilijkste strijd niet buiten je, maar vanbinnen. Je weet wat goed is. Je wilt het ook. Geduldiger zijn. Eerlijker leven. Minder scherp reageren. Meer rust. Meer vertrouwen. En toch gebeurt het weer. Dat woord dat je niet wilde zeggen. Die gedachte waar je opnieuw in blijft hangen. Die oude gewoonte waarvan je dacht dat die voorbij was.

Dat maakt moe. Soms zelfs wanhopig. Want hoe langer die strijd duurt, hoe sneller de vraag komt: ben ik wel echt veranderd? Ben ik wel echt van God? Zou een echte christen niet verder moeten zijn?

Paulus schrikt daar niet van. In Romeinen 7 beschrijft hij juist die innerlijke strijd. Ik doe niet wat ik wil, maar juist wat ik haat. (Rom. 7:15) Dat is opvallend eerlijk. Geen nette geestelijke taal. Geen schijn van altijd-overwinning. Maar herkenbare strijd. Dat betekent niet dat Paulus geloof kwijt is. Juist die strijd laat zien dat hij niet meer thuis wil zijn in de zonde.

De pijn ervan is zelf al een teken dat Gods Geest werkt. Dode harten vechten niet. Wie worstelt, is niet automatisch ver weg van God. Soms juist dichtbij. Want strijd betekent dat je niet meer vrede hebt, met wat vroeger gewoon leek. Dat is pijnlijk. Maar ook hoopvol.

Paulus eindigt niet in wanhoop. Hij roept uit: God zij dank, door Jezus Christus! (Rom. 7:25) Daar ligt de uitweg. Niet in jezelf eindelijk verbeteren, maar in Christus. Hij redt ook mensen, die nog onderweg zijn. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je moe van je eigen hart? Teleurgesteld in jezelf? Bang dat jouw strijd bewijst, dat je geloof niet echt is? Zie dan Paulus. En kijk verder naar Jezus. De strijd in jou betekent niet dat God weg is. Het kan juist betekenen dat Hij aan het werk is.

Spiegelzin: Mijn strijd bewijst niet dat God weg is. Christus blijft mijn Redder.

Spiegel Romeinen 8 — Niets kan je scheiden van Christus

Sommige dagen voelen zwaar zonder dat je precies kunt uitleggen waarom. Er is vermoeidheid. Zorgen. Angst die stil meeloopt. Soms komt daar schuld bij. Of twijfel. De vraag of God nog dichtbij is. Of je Hem misschien bent kwijtgeraakt. Niet altijd groot en dramatisch. Soms juist klein. Een stille onzekerheid. Zou Hij mij nog wel vasthouden? Veel mensen denken dat Gods liefde sterker voelt op goede dagen. Wanneer het geloof helder is. Wanneer bidden makkelijk gaat. Wanneer het leven overzichtelijk lijkt.

Maar wat als dat niet zo is? Wat als er verdriet is? Of ziekte? Of verlies? Of een hart dat moe is?

Paulus schrijft in Romeinen 8 niet vanuit een makkelijk leven. Hij noemt juist alles wat mensen bang maakt: moeilijkheden, vervolging, honger, gevaar, zelfs de dood. (Rom. 8:35)

En dan zegt hij iets dat bijna te groot klinkt: niets kan ons scheiden van de liefde van God in Christus Jezus. (Rom. 8:39) Niets. Niet jouw zwakke dag. Niet jouw angst. Niet jouw falen. Niet ziekte. Niet dood.

Dat betekent niet dat lijden klein wordt. Maar wel dat Gods liefde groter is. Zijn trouw hangt niet af van jouw gevoel. Niet van jouw kracht. Christus houdt vast ook wanneer jij nauwelijks nog denkt dat je zelf vasthoudt.

Dat is de rust van het evangelie. Niet: houd jij God goed genoeg vast? Maar: Hij laat jou niet los. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je bang dat je te ver bent afgedwaald? Dat verdriet of twijfel je buiten Gods liefde heeft gebracht? Hoor dan Paulus opnieuw: niets. Niet een beetje minder. Niet bijna niets. Niets. NIETS

Dat woord is groot genoeg voor jouw donkerste dag.

Spiegelzin: Niet mijn kracht houdt mij vast. Christus laat mij niet los.

Spiegel Romeinen 9 — Mijn verdriet is echt, maar Gods trouw is groter

Sommige zorgen draag je stil. Niet omdat ze klein zijn, maar omdat woorden er bijna te zwak voor voelen. De zorg om iemand die je liefhebt. Een kind. Een ouder. Een broer. Een vriendin. Iemand met wie je ooit samen bad, samen naar de kerk ging, samensprak over God.

En nu is er afstand. Misschien geloven ze niet meer. Misschien willen ze niets meer horen. Misschien lijkt het alsof God helemaal uit hun leven verdwenen is. Dat doet pijn. Niet als een snelle schrik, maar als een langzaam verdriet. Je bidt. Je wacht. Je vraagt je af of je iets anders had moeten doen. En soms komt ook die stille angst: is het nu te laat?

Paulus kent dat verdriet. In Romeinen 9 schrijft hij dat hij diepe pijn heeft om mensen uit zijn eigen volk die Christus niet aannemen. (Rom. 9:2) Dat is opvallend. De grote apostel begint hier niet met afstandelijke uitleg, maar met verdriet. Dat mag dus.

Geloof maakt mensen niet harder. Het maakt ruimte voor liefde die echt pijn kan doen. Maar Paulus blijft daar niet staan. Hij zegt ook: Gods woord is niet mislukt. (Rom. 9:6) Dat is belangrijk. Want wanneer wij vooral kijken naar wat wij zien, lijkt het soms alsof Gods plan faalt.

Maar God werkt dieper dan wij kunnen volgen. Zijn trouw hangt niet af van onze overzichtelijkheid. Hij vergeet mensen niet. Dat betekent niet dat verdriet verdwijnt. Maar wel dat wanhoop niet het laatste woord hoeft te hebben. Wij zien een stukje. God ziet het geheel. En Zijn handen reiken verder dan onze zorgen. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Draag jij iemand in je hart van wie je denkt: Heer, vergeet hem niet? Blijf dan bidden. Niet omdat jouw gebed alles moet dragen, maar omdat Gods trouw groter is dan jouw angst.

Spiegelzin: Mijn verdriet is echt, maar Gods trouw is groter.

Spiegel Romeinen 10 — Het goede nieuws is dichterbij dan je denkt

Veel mensen zoeken God alsof Hij ver weg is. Alsof geloof vooral betekent dat je ergens moet komen, waar je nog niet bent. Meer geestelijk worden. Meer rust vinden. Meer zekerheid krijgen. Alsof er eerst nog een lange weg afgelegd moet worden. En eerlijk gezegd denken veel gelovigen ook zo over zichzelf. Als ik beter bid. Als ik minder twijfel. Als ik meer geloof voel. Dan zal God wel dichterbij zijn.

Maar Paulus zegt in Romeinen 10 juist het tegenovergestelde. Het woord is dicht bij u. (Rom. 10:8) Niet ver weg. Niet verborgen. Niet pas bereikbaar voor sterke gelovigen. Dichtbij.

Dat is verrassend eenvoudig. Je hoeft niet omhoog te klimmen alsof Christus nog gehaald moet worden. Je hoeft niet diep af te dalen alsof Hij nog gezocht moet worden. Hij is gekomen. Hij is gestorven. Hij is opgestaan.

Het werk is niet meer jouw opdracht. Het evangelie is geen berg die jij moet beklimmen. Het is goed nieuws dat naar jou toe gekomen is.

Dat verandert ook bidden. Dan wordt gebed niet een poging om God dichtbij te krijgen. Maar spreken met de God Die al dichtbij is. Niet eerst presteren. Maar antwoorden. Niet zoeken alsof Hij afwezig is. Maar roepen omdat Hij hoort. Paulus zegt: Ieder die de naam van de Heer aanroept, zal gered worden. (Rom. 10:13) Dat is geen ingewikkelde weg. Dat is vertrouwen. Eenvoudig. Eerlijk. Dichtbij. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je moe van zoeken alsof God altijd net buiten bereik blijft? Hoor dan dit: Hij is dichterbij dan je denkt. Niet jouw weg naar Hem staat centraal, maar Zijn komst naar jou in Jezus Christus.

Spiegelzin: Ik hoef God niet ver weg te zoeken. In Christus is Hij dichtbij.

Spiegel Romeinen 11 — God laat niet los wat Hij begon

Sommige dingen groeien langzaam. Een plant op de vensterbank. Een vriendschap. Vertrouwen dat eerst voorzichtig moet leren ontstaan. En soms kijk je ernaar en vraag je je af of het wel sterk genoeg is. Of dat het wel blijft standhouden. Dat geldt niet alleen voor planten. Ook voor geloof. Voor jezelf. Voor iemand van wie je houdt. Voor een gemeente die moe geworden is. Soms lijkt het klein. Kwetsbaar. Alsof het elk moment kan verdwijnen. Dan komt de vraag: heeft God het misschien losgelaten?

Paulus stelt in Romeinen 11 bijna dezelfde vraag. Heeft God zijn volk verstoten? (Rom. 11:1) En zijn antwoord is helder: Nee. God laat niet los, wat Hij begonnen is. Dat is een diepe troost. Want wij kijken vaak naar wat zichtbaar is. Naar wat zwak lijkt. Naar wat mislukt voelt. Naar wat anders liep dan we hadden gehoopt. En vanuit dat zicht denken we soms dat Gods plan misschien ook stuk is gegaan. Maar Paulus zegt: God neemt zijn roeping en zijn gaven niet terug. (Rom. 11:29)

Met andere woorden: God is niet wispelturig. Hij begint niet iets om het daarna vergeten achter te laten. Zijn trouw is sterker dan onze ontrouw. Zijn vasthouden sterker dan ons loslaten. Dat betekent niet dat alles makkelijk wordt. Soms begrijpen we Gods weg niet.

Paulus eindigt zelfs met verwondering: Hoe ondoorgrondelijk zijn Zijn wegen. (Rom. 11:33) Dat is eerlijk. Niet alles wordt uitgelegd. Maar Gods trouw blijft wel staan. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je bang dat iets te klein is geworden? Dat jouw geloof te zwak is? Dat iemand te ver is afgedwaald? Kijk dan niet alleen naar wat jij ziet. Kijk naar Wie God is. Hij laat niet los, wat Hij begon. En dat is vaak de reden, waarom er toch hoop blijft.

Spiegelzin: God laat niet los, wat Hij begon.

Spiegel Romeinen 12 — Liefde wordt zichtbaar in gewone dingen

Veel mensen denken bij geloof aan grote woorden. Aan bijzondere momenten. Aan diepe gesprekken. Aan sterke overtuigingen. En natuurlijk horen die erbij. Maar Paulus laat in Romeinen 12 iets opvallends zien: geloof wordt vaak zichtbaar in heel gewone dingen. Niet eerst op een podium. Maar aan de keukentafel. In hoe je spreekt. Hoe je helpt. Hoe je reageert, wanneer iemand lastig is. Dat is minder indrukwekkend. En juist daarom zo echt.

Paulus zegt: Laat heel uw leven een offer zijn voor God. (Rom. 12:1) Dat klinkt groot. Maar meestal begint dat klein. Een kop thee brengen aan iemand die stil is. Geduld bewaren wanneer je eigenlijk moe bent. Vergeving kiezen waar je liever afstand neemt. Niet omdat het moet. Maar omdat liefde niet alleen gevoeld wil worden, maar geleefd.

Dat is belangrijk. Want geloof kan soms heel netjes in woorden blijven wonen. We weten veel. We zeggen de juiste dingen. Maar liefde vraagt meer. Niet: wat vind ik? Maar: hoe dien ik? Niet: hoe kom ik over? Maar: wordt Christus zichtbaar in hoe ik leef?

Paulus zegt ook: Uw liefde moet oprecht zijn. (Rom. 12:9) Dus niet gespeeld. Niet netjes voor de buitenkant. Maar echt. Dat is soms confronterend. Want echte liefde kost iets. Tijd. Aandacht. Ego dat opzij moet. Maar precies daar lijkt dat het meest op Jezus. Hij bleef niet op afstand. Hij gaf Zichzelf. En christelijk leven begint vaak precies daar: in kleine dankbaarheid voor grote genade. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Wacht je op iets groots om je geloof zichtbaar te maken? Kijk eens naar vandaag. Naar de mensen dichtbij. Naar de kleine kansen om lief te hebben. Vaak woont heiligheid gewoon in de keuken.

Spiegelzin: Liefde wordt zichtbaar in gewone dingen.

Spiegel Romeinen 13 — Liefde is meer dan gelijk hebben

Soms voelt iets heel duidelijk. Je weet wat juist is. Je weet wat eerlijk is. Je weet dat jij eigenlijk gelijk hebt. En eerlijk gezegd geeft dat ook kracht. Want gelijk hebben maakt standvastig. Je wilt uitleg. Erkenning. Misschien zelfs dat de ander toegeeft dat jij inderdaad gelijk zat.

Dat gebeurt overal. In gezinnen. In vriendschappen. In kerken. Zelfs in kleine dagelijkse dingen. Een afspraak. Een misverstand. Een irritatie die groter wordt omdat niemand wil loslaten.

Paulus schrijft in Romeinen 13 niet eerst over gevoelens, maar over liefde. Hij zegt: Wie liefheeft, doet de ander geen kwaad. (Rom. 13:10) Dat is opvallend eenvoudig. Niet: wie gelijk heeft. Niet: wie wint. Maar: wie liefheeft. Dat verandert de vraag. Niet meer: mag ik dit zeggen? Maar: bouwt dit de ander op? Niet: kan ik mijn punt maken? Maar: wordt hier liefde zichtbaar?

Dat betekent niet dat waarheid onbelangrijk wordt. Liefde is niet alles maar laten gebeuren. Maar liefde vraagt wel, dat waarheid niet losraakt van zachtmoedigheid. Soms is de prijs van jouw gelijk te hoog. Een relatie. Vertrouwen. Vrede. Dan vraagt wijsheid: moet ik dit winnen? Of mag liefde hier groter zijn?

Dat is geen zwakte. Dat is geestelijke volwassenheid. Want Jezus kwam niet om Zijn gelijk te bewijzen. Hij gaf Zichzelf. En juist daarin werd Gods liefde zichtbaar. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Ben je vooral bezig met gelijk krijgen? Met gehoord worden? Met bewijzen dat jij juist zit? Vraag dan eens: wat vraagt liefde hier? Want niet alles wat recht voelt, bouwt ook op.

Spiegelzin: Niet mijn gelijk, maar liefde staat centraal.

Spiegel Romeinen 14 — Verschillen hoeven geen afstand te maken

Sommige verschillen zijn klein. Wat je eet. Hoe je iets viert. Wat je belangrijk vindt. Hoe je gewend bent te bidden. En toch kunnen juist die kleine verschillen grote spanning geven.

Mensen vergelijken snel. Wie doet het beter? Wie begrijpt het juister? Wie leeft het meest serieus? En vaak zit daar iets diepers onder: de neiging om jezelf veilig te voelen door de ander fout te vinden.

Dat gebeurt ook in geloof. Niet altijd hardop. Soms heel netjes. Maar wel voelbaar. Een stille afstand. Een oordeel dat niet wordt uitgesproken maar wel aanwezig is.

Paulus schrijft daarover in Romeinen 14. En hij zegt iets dat tegelijk eenvoudig en moeilijk is: veroordeel elkaar niet. (Rom. 14:10). Dat raakt. Want wij zijn vaak sneller rechter dan broeder of zuster. We willen duidelijk weten wie goed zit.

Maar Paulus zegt: jullie horen allemaal bij God. Dat betekent niet dat alles hetzelfde is. Mensen mogen verschillend zijn. Niet iedereen loopt in hetzelfde tempo. Niet iedereen begrijpt alles op dezelfde manier. En dat hoeft ook niet. Eenheid betekent niet dat iedereen gelijk wordt. Het betekent dat Christus groter is dan onze verschillen.

Daarom zegt Paulus: zoek wat vrede brengt en wat de ander opbouwt. (Rom. 14:19) Dat vraagt nederigheid. Niet steeds jezelf centraal zetten. Niet leven vanuit vergelijken. Maar ruimte maken. Geduld. Zachtmoedigheid. De bereidheid om samen aan tafel te blijven ook wanneer je niet hetzelfde denkt. Dat lijkt op Jezus. Hij ontving mensen die nog niet af waren. En eerlijk gezegd is dat voor ons allemaal goed nieuws. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Is er iemand die je vooral ziet door het verschil tussen jullie? Vraag dan eens: kan ik deze ander eerst zien als iemand van Christus? Want vrede begint vaak daar waar oordeel stopt.

Spiegelzin: We hoeven niet hetzelfde te zijn, om samen bij Christus te horen.

Spiegel Romeinen 15 — Geloof draag je niet alleen

Sommige lasten lijken eerst klein. Je denkt: ik los dit zelf wel op. Even volhouden. Niet zeuren. Niet lastig zijn voor anderen. Dat klinkt sterk. Zelfstandig. Misschien zelfs volwassen. Maar soms wordt stil dragen langzaam zwaar. Zorgen stapelen zich op. Verdriet blijft liggen. Vermoeidheid wordt normaal. En zonder dat je het merkt, raak je meer alleen dan goed voor je is.

Veel mensen geloven ook zo. Alsof geloof vooral betekent dat jij het zelf moet volhouden. Sterk blijven. Rustig blijven. Doorzetten. En hulp vragen voelt dan bijna als geestelijke zwakte.

Maar Paulus schrijft in Romeinen 15 juist iets anders. De sterken moeten de zwakken helpen dragen. (Rom. 15:1) Dat is geen bijzaak. Dat is christelijk leven. Niet ieder voor zich. Niet: red jezelf. Maar samen. Dat vraagt ook iets moeilijks: toelaten dat iemand je helpt. Dat is vaak lastiger dan zelf helpen.

Want hulp ontvangen maakt kwetsbaar. Je moet eerlijk worden over wat zwaar is. Over wat niet lukt. Over waar je moe bent. Maar juist daar kan echte gemeenschap ontstaan. Jezus leefde ook niet op afstand. Hij droeg. Letterlijk. Hij droeg schuld die niet van Hem was. Verdriet dat Hij niet verdiende. En wie Hem volgt, leert iets van dat dragen. Soms door te helpen. Soms door geholpen te worden. Beide vragen nederigheid. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Loop je nog rond met iets dat te zwaar is om alleen te dragen? Blijf er niet alleen mee staan. Geloof is geen solo-reis. God geeft vaak hulp via mensen. En soms begint genade heel eenvoudig: wanneer je zegt ik red het even niet alleen.

Spiegelzin: Ik hoef het niet alleen te dragen. In Christus mogen we elkaar helpen.

Spiegel Romeinen 16 — Namen zijn belangrijk voor God

Aan het einde van een brief lezen veel mensen sneller. De groeten. De namen. De laatste regels. Alsof het minder belangrijk is dan de grote stukken daarvoor. Maar Paulus doet in Romeinen 16 juist iets opvallends. Hij noemt mensen. Veel mensen. Gewone namen. Mensen die hielpen. Mensen die dienden. Mensen die trouw bleven. Dat lijkt klein. Maar het is eigenlijk groot. Want het laat zien dat geloof nooit alleen een verzameling ideeën is.

Het is samen leven. Mensen kennen elkaar. Dragen elkaar. Bidden voor elkaar. Bemoedigen elkaar. De gemeente is geen theorie. Het zijn gezichten. Stemmen. Handen die helpen. Mensen die blijven. En Paulus vergeet dat niet.

Dat is mooi. Want veel trouwe dingen zijn onzichtbaar. Mensen die stil dienen. Die geen podium hebben. Die niet opvallen. Maar wel trouw zijn. Een bezoek. Een kaartje. Een gebed. Een gesprek dat precies op tijd kwam. God ziet dat. En Paulus laat zien: dat telt. Wij denken soms dat alleen grote dingen echt geestelijk zijn. Maar vaak bouwt Gods Koninkrijk juist op gewone trouw. Niet iedereen wordt herinnerd door veel mensen. Maar wel door God.

Dat is diepe troost. Jouw naam is niet klein voor Hem. Jouw stille gehoorzaamheid gaat niet verloren. Jouw plaats in Zijn gemeente is geen bijzaak. **Misschien is dat vandaag jouw spiegel.**

Voel je je soms onzichtbaar? Alsof jouw bijdrage niet zoveel voorstelt? Kijk dan naar Romeinen 16. Zelfs de groeten zijn heilig. Want liefde noemt namen. En God vergeet de Zijnen niet.

Spiegelzin: Ik ben niet onzichtbaar voor God. Hij kent mijn naam.

Samenvatting – het goede nieuws van Jezus Christus

We zijn aan het einde gekomen van de brief van Paulus aan de Romeinen. Zestien hoofdstukken lang hebben we geluisterd naar Paulus. Soms waren zijn woorden moeilijk. Soms waren ze troostend. Soms waren ze eerlijk en scherp. Maar door alles heen klinkt één boodschap: Het goede nieuws van Jezus Christus.

Deel 1 – Jezus redt mensen (Romeinen 1–4)

Paulus begint met goed nieuws. Niet omdat mensen goed zijn. Niet omdat mensen het verdienen. Maar omdat Jezus gekomen is. Paulus zegt dat niemand zichzelf kan redden. Iedereen komt tekort. (Rom. 3:23) Maar God geeft redding als een cadeau. Door Jezus Christus. (Rom. 3:24) Zoals Abraham God vertrouwde, zo mogen ook wij God vertrouwen. (Rom. 4) De boodschap van het begin is: Jezus redt. Niet omdat wij goed genoeg zijn, maar omdat Hij goed is.

Deel 2 – Jezus geeft nieuw leven (Romeinen 5–8)

Paulus gaat verder. Door Jezus is er vrede met God. (Rom. 5:1) Er begint een nieuw leven. (Rom. 6:4) Maar Paulus is eerlijk. Dat nieuwe leven is soms moeilijk. Er is strijd in jezelf. (Rom. 7:19) En dan komt een van de mooiste beloften: Er is geen veroordeling voor wie bij Jezus horen. (Rom. 8:1) En niets kan ons scheiden van Gods liefde. (Rom. 8:39) De boodschap van dit deel is: Jezus blijft bij ons. Ook als we worstelen.

Deel 3 – God blijft trouw (Romeinen 9–11)

Paulus heeft verdriet om mensen die niet geloven. (Rom. 9:2) Maar hij zegt ook: Gods plan mislukt niet. (Rom. 9:6) God laat niet los wat Hij begon. (Rom. 11:29) Ook als wij het niet begrijpen, blijft God trouw. De boodschap van dit deel is: God blijft trouw, omdat Hij goed is.

Deel 4 – Leven met elkaar (Romeinen 12–16)

Paulus laat zien hoe het leven met Jezus eruitziet. Leef als een dankjewel voor God. (Rom. 12:1) Heb elkaar lief. (Rom. 13:10) Wees geduldig met elkaar. (Rom. 14:19) Help en bemoedig elkaar. (Rom. 15:7) En aan het einde groet Paulus veel mensen. Want geloven doe je samen. (Rom. 16) De boodschap van dit deel is: Leven met Jezus wordt zichtbaar in liefde voor elkaar.

De kern van de Romeinenbrief

Als je de hele brief samenvat, blijft dit over: Jezus redt mensen, Jezus geeft nieuw leven, God blijft trouw, Leef met liefde voor elkaar.

Maar boven alles staat: Jezus Christus is het centrum. Hij is het goede nieuws. Hij is de Redder. Hij geeft vrede. Hij blijft bij ons. Hij brengt mensen samen.

Een laatste woord

Misschien heb je tijdens het lezen gedacht: Ben ik wel goed genoeg? Is mijn geloof wel sterk genoeg? Lukt het mij wel?

Dan is de boodschap van de Romeinenbrief: Het gaat niet eerst om jou. Het gaat om Jezus. Hij is groot genoeg. Hij is sterk genoeg. Hij is trouw genoeg. Daarom eindigt de Romeinenbrief met hoop. God is met ons. Jezus redt ons. En we mogen samen verder.

Herhaalzin van het hele boek

Jezus redt. God blijft trouw. We leven samen in liefde.

Dat is het goede nieuws van de brief aan de Romeinen.

Slotwoord

Dit boek begon met goed nieuws.

En het eindigt ook met goed nieuws.

Jezus redt. Jezus blijft. Jezus laat ons niet los.

De brief van Paulus aan de Romeinen is geen moeilijke brief meer.

Het is een brief vol hoop.

Voor gewone mensen.

Voor mensen die twijfelen.

Voor mensen die zoeken.

Voor iedereen.

Want het goede nieuws blijft:

Jezus Christus is onze Redder.

